

FLORENTIN SMARANDACHE

MĂRGELE RISIPITE

**(poezii culese din folclorul transnistrian
de la Svetlana Garabaji și alții)
2000-2001**

ISBN 1-931233-52-7

***American Research Press
Rehoboth
2002***

Cultura Românească în Transnistria (prefață)

În mai 1997 treceam prima dată Nistrul, mergând în vizită la Odesa. Eram curios și atent la vorbirea basarabenilor, în trenul care mă purta de la Chișinau, iar în jurnal îmi notam expresii tipice, din partea locului. Lilia îmi traducea din rusă - când era cazul.

Mai târziu, în vara anului 2000, aveam să cunosc Tighina și câteva localități din jurul Corotnei. Domnul Pavel m-a plimbat cu mașina prin Nezavertailovka, Krasnoe, orașelul Dnestrovsk, și centrul raional Slobozia. Am târguit în Tiraspol, unde Andreica - fratele Liliei - era student la Facultatea de Geografie, în grupa moldovenească.

Corotna este un sat moldovenesc, înconjurat de așezări ucrainenești și rusești, iar Turunciucul, un braț al Nistrului, trece pe la marginea satului. Oamenii locului păstrează dulcea limbă românească și aici, în Transnistria.

Am selectat și prelucrat o parte dintre aceste poezii melancolice, de jale, de părăsire, bucolice de la Svetlana Garabaj, profesoară - și ea - de matematică (!) la Școala Românească din Corotna.

M-am gândit atunci să public aceste giuvaieruri de versuri idilice, folclorice: fabule moralizatoare, imnuri, cântece, poezii pentru copii, pasteluri... dovadă a continuității românești în această zonă.

Florentin Smarandache

VINULE

Vinule, îl scalzi pe necuratul
Ș'apoi cu el tu îmi îmbeți bărbatul,
El te bea dintr'o înghițitură
Nu cumva să-i iei paharul de la gură.

Vinule, culoarea-ți neagră-i place
Fiindcă-i simte gustul lui de ace,
Ochii limpezi îi înnoarează
Tot plăcerea îl îngenunchează.

Vinule, el și-a băut paharul
Tot crezând că-și varsă'n el amarul,
Vinule, tu i-ai pătat obrazul
El crezând că și-a mărit curajul.

Vinule, în mustul tău el se pierdea
Tot jurând de treaz că n'o să bea,
Deseori din zori și până'n noapte
Suferă, dar nu se mai desparte.

Vinule, când relele s'or trece
Multe griji să nu ne mai încerce?
Haideți, dar, să'mplem paharul mare
Să uităm de chinul ce ne doare.

SOARELE ȘI COCOSTÂRCUL

Pe cer noru'ntunecat
Soarele a astupat.
Păsările speriate
În frunziș stau scufundate
Animale tupilate.

Norii vin în valuri mari
Duși de vânt parcă-s hoinari,
Plete aspre aruncând,
Totu'n jur acoperind,
Scăpărând și înjurând.

Din cuiabar un puișor
Pe mămica-o cheamă'n zor
-Zboară'n cer, de-i mătura,
Cu aripa de-i spăla,
Soarele îi descurca!

Las', că vine mama mea,
Cu aripa ți-a spăla
Colbul de pe fața ta!
Zice'n lacrimi fiică-sa.

Deodat-apare'n zare
Un punct cu aripă mare.
Barza vine de curând
Nouri negri măturând,
Soarele descoperind.

Ploaia fuje speriată
Tot din nou prinde la viață.
Cocostârcul își hrănește
Puișorul ce-l iubește
Căci el soare dogorește.

PODUL

Cândva un om, de trebuință
Făcu un pod peste-o gârliță.
Pârăul nu era prea lat
Treceau pe el toți cei din sat.
Sătenii, oameni cumsecade,
Mergeau atent să nu se scalde,
Dar un copil din fire rău
Luă de-un colț și dă'n pârău
O scândură. Cu gând urât,
Că seara mai pe amurgit
Va da'n pârău vre-un dobitoc
Căci tocmai vitele se'ntorc
De la păscut. S'așa a fost!
Chiar vita lor căzuse prost
Și rău s'a fracturat,
Copiii fără lapte i-a lăsat.

Morala vine de la sine:
E mult mai bine, cand faci bine.
Iar groapă dacă faci cuiva
Neapărat vei cade'n ea.

DESTINUL

Becul e de folos
De luminează zel,
Lacul e de prisos
Apa de seacă'n el.
Focul e dăruit
Pentru a ne'ncălzi,
Râul e potrivit
Setea de a potoli.
Solu-i deja creat
Pentru a ne hrăni,
Ziua de ai lucrat
Noaptea te-a odihni.
În fața Domnului
Cu toți egali nu sânt,
Destinul omului
E'n diferit veșmânt.
De-i târător născut
Nu va zbura în veci,
Și viețuiesc avut
Cei ce au inimi reci.
Unii domnesc ușor,
Alții în chin mereu.
Mulți retrăiesc amor,
Alții oftează greu.

PĂRĂSITĂ

Un arbust de sălcioară
Pe un deal creștea
Brațul lung din subțioară
Spre pământ cădea.
A avut frunza bogată
Înșirată'n rând
De-o mulțime admirată
Galben înflorind.
Cu frunziș acoperită
Multă vreme-a fost,
Toată lumea obosită
Se'ndosea cu rost.
Dar venit-a toamna lungă
Tot s'a veștezit,
A adus cu ea furtună
Frunza i-a răpit.
O bat vânturile toate
Crengile-i frângând.
Ea, prin pletele-i zburlete
Doruri împărțind.
Vântul duce frunzi rănite
Pe un drum străin,
Ploaia aspră vrea să'nnece
Dorul în venin.
Se duc doruri spulberate
Cu frunza în vânt
Pe cărări îndepărtate
Vara alungând.
Acum stă'n singurătate
Poartă stropul greu
Jeme'n brațele plecate
Lăcrimând mereu.
De copacu'mbătrânit
Scoarța s'a desprins
Înnegrit și părăsit
S'a lăsat învins.

REVINO

Mă gândesc
Că vrei să vii acasă,
Pregătesc
Și vreau să-ți pun pe masă.
Te aștept
Din zori și până'n seară,
Iar în piept
Fiori mi se strecoară.
Să te văd
Aștept cu nerăbdare,
Și tot rabd
Când timpul o să zboare.
Tot socot
Minutele trecute,
Nu mai pot
Că ore sânt prea multe.
Văd din prag
Minutele apasă,
Prind șirag
În ani pe un' se lasă.
Să revii
Să te mai văd odată,
Și să știi
Părinții te așteptă.
Să nu uiți
Că dorul îi ca norul,
Și nu-l poți
Tăia nici cu toporul.

REMUȘCARE TĂCUTĂ

Trăim în chibzuință
Greșeli toți am făcut
Mai mult din neștiință
Sau prin acord tăcut.
Ne toace remușcarea
Că nu ne revoltăm
Când ne propun tăcerea
Și-atuncea când visăm.
Să strigi în gura mare
Că nu poți suporta
N'ar înțelege-mi pare,
Cei mari s'ar supăra.
Cei tari trăiesc în luxuri
Tot hotărâsc cum vor,
Iar cei mărunți în lipsuri
Și tac până ce mor.
Morala e deșartă
Și fără conținut,
De-i bună ca povață
Doar pentru cei mărunți.
Și mă retrag în sine
Trăiesc parcă în sec.
În vorbă cu vecine
Doar le salut și plec.
Tăcerea nu-i de aur
Încurcă la progres
'T-un monstru, un balaur
Ce poartă insucces.

CĂȚELUȘA

Noi avem o cățelușă
Care ne aduce'n ușă
Petici, pene, coji de ou,
Ne-a adus și un stilou.
Dimineața stă pe prag
Rumegând un os dulceag,
Ca saltea și-a așternut
Pantofiorii mei călduți.
Se alungă c'o găină,
Cu un scai de rădăcină,
Iar blănița mamei sale
Îi slujește'n oboseală.
De m'așez întâmplător
Ea mă linge pe-obrăjor,
De-i strig numele'n silabe
Sare'n sus și dă din labe.
Mă salută cu codița
De-o iau pe picioare huța,
Se ascunde'n iarba deasă
Ca să n'o văd prin fereastră.
Când nu-i mâța, mâțișorul
Îl ia'n dinți cu botișorul,
Îl ascunde sub scăriță
Și-l păzește de-o ploiță.

RÂNDUIALA

De când lumea s'a croit
S'a primit tot îndoit,
Pentru orice bine-rău
Așa vruse Dumnezeu.
Clar, că Domnul a greșit
Când în cer a îndosit
Îngeri, demoni care complotau
Și de-a'ndoaselea făceau.
De ce domnul n'a creat
Mărul lui Adam în iad?
De ce l-a sădit în rai
Iar în jurul lui tot scai?!
A brăzdat tot în fășii
Negre, albe, argintii.
A pus iadul lângă rai,
Îngeri, draci unde nu dai.
A cusut ziua cu noaptea,
Nedreptatea cu dreptatea.
Somnul dulce, insomnia
Sânt legate cu vecia.
Întâlnirea, despărțirea,
Ura neagră și iubirea,
Le împarte-așa cum poate
Câte-oleacă cam de toate.
Pune creșterea'n scădere,
Măreția în cădere,
Prin dureri, necaz, prostii
Rânduiește bucurii.
Zbuciumul și disperarea
Le-a'mpletit cu'nviiorarea,
Chiar durerea sufletescă
Este tot dumnezeiască.
Dacă-ți merge undeva
Știi - vei pierde'n altceva.
Sărăcia, strălucirea
Merg în pas cu omenirea.
Viața-i veșnică - bufan,
Fericirea-i ghinion.
Pierde-va Armaghedan
Dintr'așa rebelion.

BLESTEMUL

Trăia odată'n sat
Un tânăr, un băiat
Ce s'a'nsurat,
Dar a făcut păcat.
Căci a lăsat
Tot satul, și-a plecat,
Nevasta dragă
Cu trei copii în prag.
Și mult, prea mult
Prin lumi a hoinărit
Ce-a fost mai bun,
De toate a găsit
Dar la sfârșit
Acasă s'a'ntrunit.
Și a găsit
Lăcașul părăsit.
N'a întâlnit în prag
Copiii părăsiți
Lăsați cândva
De tată pedepsiți.
Toți au crescut
Și'n lume sânt văzuți,
Copii pierduți
De mulți recunoscuți.
Toți au tăcut
Căci tata-i abătut
Și l-au rugat
Să vină că-i iertat.
-Nu pot să vin
Căci sunt de-acum străin,
De am greșit
Păcatul m'a găsit.
L-au petrecut
Din pragul cunoscut
Și l-au uitat
Toți oamenii din sat.
Cu capul cărunt
El s'a pornit la drum
Neașteptat
De om apropiat.

BATE VÂNTUL

Bate vântul zburdalnic și rece,
Nourii plâng, vara iată se trece.
Zbuciumata frunză face jurământ,
Iarba'nsărcinată doarme la pământ.

Tot e în pieire, spre reînnoire,
Veșnica natură zace'n nemurire.
Spicul și sămânța, mugurașul mic,
Sânt în așteptarea sorelui voinic.

DOR NEMĂRGINIT

Doi bătrâni cărunți apar în prag
Spriginindu-se măhniți într-un toiag,
Toți copiii au crescut și au plecat
Pe părinți cu dorul i-au lăsat.

Haina le apasă umerii plecați,
Ceața se așează'n ochii întristați.
Moșii singuratici lung își plâng necazul,
Deznădejdea-i curmă, tremură obrazul.

Unul dintre ei departe a plecat,
Scrie din apusul depărtat,
Altul într-un sat s'a afundat
Tot trăgând de plugul blestemat.

Seara, înainte de culcare,
Răsfoiesc scrisorile'n sertare,
Printre lacrimi, anii 'și-amintesc
Cu fotografiile vorbesc.

Văd atârna sus lângă icoană
Trei portrete mari - copii cu poamă,
Sânt frumoși, voinici, cu chipuri luminate,
Spre părinții lor privirile'ndreptate.

Mai atârna o fotografie în culori
Exprimând un dor din alte zări...
Doi copii de mama stau lipiți
Și-au rămas pe veci nedespărțiți.

- Vreau să știți, cu viața ne'mpăcăm,
Astăzi am prășit, porumbul îl udăm,
Tatăl de picioare nu prea poate
Iar la mine văzul e ca'n noapte.

De mâncat avem destul, de toate,
Ne'ngrijesc feciorii de nepoate,
Îs băieți cuminți, îndurători,
Înțeleg că-s rude și-s datori.

DORUL DESPĂRȚIRII

Eu ți-aș spune dorul meu
Ce m'apasă'n piept mereu,
Mi-aș vărsa amaru'n hohot
Căci s'a'mplut cupa de dohot.

De-ar avea dorul aripi
Să-l trimit să mi-l alini
Gândul doar nu ne despartă
Scumpa mamei, dragă fata.

De-ar avea dorul picioare
Să-l trimit c'o'mbrățișare
Sufletul să-ți încălzească
Inima să-ți liniștească.

De-ar fi dorul ca un soare
Să-l trimit cu o scrisoare
Să-ți trateze ce te doare
Să te țină pe picioare.

Dar așa, dorul usucă
Pe acel ce îl apucă,
Ori îl mistuie ca focul,
Ori îl părăsă norocul.

GOSPODINA

Azi la școală-am învățat
Cum să-mi cos un șorț croșat
Să-mi prind nasturii corect
Este lucru de respect.

Pot să-mi fac o cheutoare
Pentru bumbi la buzunare
Mânuiesc neobosit
Spițele de împletit.

Mai dăunăzi iscusit
Eu tartine-am pregătit,
Masa pot servi frumos
Pregătesc un tort gustos.

Vreau să fiu croitoreasă
Fuste, bluze să pot coasă.
Păpușică-i i-am călcat
O piernuță de culcat.

Mama mea e bucuroasă
Că fac ordine în casă.
Știi, că nu-i de loc ușor
Să fii casei de-ajutor.

SFÂRȘIT DE HIBERNARE

Frunză verde de molid
Toată iarna-i tare frig,
Câinii schelăie'n pridvor
Cel mai bine-i pe cuptor.
 Frunza-i verde și la brad,
 Uite, măi, cum fulgii cad!
 Cioara cârâie năucă,
 Gerul cel cumplit o mușcă.
Bab'Odochia'nciudată
Toate vânturile-odată
Le'vârtește prin poiene,
Suflă aprig sub sprâncene.
 Se grăbește, și-asudată
 Las'cojoacele de-odată,
 Iar sub ele, sub stejar,
 Lăcrămioarele răsar.
Iarna fuge, vara vine,
Pe imașuri, pe coline.
Iarba firavă răzbată
De sub bulgări de zăpadă.
 Și treziți din hibernare
 Urșii caută mâncare,
 Iepurașii se trezesc,
 Lupii iarăși îi pândesc.
Mâțele se'ntind la soare,
Zboară păsări călătore,
Gândăceii ies pereche,
Ah, ce noutate veche!

RÂNDUNICA

Odată un băiat, zvârlind o pietricică,
A nimerit din zbor cu ea în rândunică,
Și bucuros nespuse de prada doborâtă
O ia de perișori și-o cheamă pe pisică.
Iar rândunica jalnic clipi din ochișori
Și țipă'n cetișor cu glas tremurător,
În laba pisicuței sărmana nimeri
Și'n clipa disperată pe pui îi auzi.
Sub streșină din cuib, cu piepturile goi,
Pe mamă așteptând-o, cu ciocurile moi,
Ei glasul auzindu-i încep a ciripi
Știind că viermi le-aduce, degrabă-i va hrăni.
Zădarnic puii plâng, zădarnic se ivesc
Fiind setoși, flămânzi, grămadă se topesc.
Băiatul a plecat în stradă și-a uitat,
Motanul rândunica, pe loc a'nfulecat.
Pisica-i pentru șoareci, ea are hrana ei,
Iar pasărea mănâncă gândaci de obicei.
Băiete, tu să știi, la suflet ești spurcat
Că ai comis rea faptă, azi ești de neiertat.

FULGUL

Uite dintr'un nouraș
Zboară roi de fluturași,
Se rotesc mai mult de-un ceas,
Mi se vâără drept sub nas.
 Fulgușorule de nea
 Vino pe mânuța mea!
 El de geană s'a lipit,
 Ochii mi i-a umezit.
Se așează fulgi de nea
Drept pe căciulița mea.
-Fulgușorule stângaci
Tu din părul meu ce faci?
 Se aștern pe umeri albi
 În etaje fulgii dalbi.
 -Fulgușorule zglobiu,
 Mai frumoasă vrei să fii?
-Vântule, dar tu ce faci,
Vrei cu gerul să mă'mpaci?
Dar tu, dragă fulgușor,
Ce mă'nțepi de obrăjor?
 Fulgușorii jucăuși
 Mă poftesc la săniuș.
 Mi-ascund nasul de zăpadă,
 Mă găsesc și sub broboadă!
Mie-mi place iarna, nene,
Că tot cerne cerul pene.
-Fulgule, de ce te râzi,
Dacă fug, de ce mă prinzi?
 Zbor la vale, cad buștean
 Nimerind într-un troian,
 Și omătul alb ca spuma
 Mă astupă ca plapuma.
Fie iarna cât de rea
Îi admir fulgii de nea,
Fie iarna cât de lungă
Pân'la vară n'o s'ajungă.

BĂBUȚA

O băbuță de zăpadă
Plânge noaptea în ogradă.
Gerul aspru o jeli
Olecuță-o încălzi.

Baba noastră adormi,
Și în somn ea ce zări?
Că-i miresă'n albe strai,
În trăsură cu doi cai.

Iar pe frunte-i strălucește
Luna galbenă, privește!
'N jurul ei flăcăi voinici,
Încălțați toți în opinci,
Tot cu chiot și Hai, Hăi!
Și sunând din zurgălăi
Băbușoara se trezi
Și în jurul său privi:

Curg pâraele pe drum
Fața-i neagră de cărbini,
I-ar găleata de pe cap
Tocmai jos a lunecat.
Baba noastră s'a'nciudat
Drept spre moș s'a îndreptat
Căci el doarme dus la cald
Nu ca dânsa, după gard.

De nevoie moșul scapă,
Căci băbuța-i dragă crapă
În bucăți se risipi,
Și'n pâraie se topi.

Ocara:
Moșule, de nu vrei sfadă,
Nu-ți fă babă de zăpadă,
Ci pe baba ta cea dreaptă
S'o jeleşti, că ea te iartă.

CUCUL, CUCOȘUL ȘI RÂNDUNICA

Un cucoș lăudăros
Odată se certa cu cucul,
Că are un penaj frumos
Și creasta-i e ca focul.
 Că are pinteni la picior
 Și-i rege'n cotcodănie,
 Iar cântu-i e răsunător
 Și coada-i mătăhanie.
Și-i zice cucului: măi, frate
Culoare n'ai, urât peniș,
Și cântul pe dreptate
Ți-e rău, dormi în frunziș.
 Cucul strigă supărat
 La cucoșul înfocat:
 Eu pe oameni îi trezesc,
 Cât au de trăit ghicesc.
- Cu-cu, iată anii tăi,
Două veri de obicei.
Eu trăiesc un veac bogat
Obosind la număr.
 Și atunci o rândunică
 Le explică liniștită,
 Eu am coadă despicată
 Și la gât urât pătată
Ciripitu-mi e sărac
Și-s micuță la stomac.
Casa singură-mi clădesc
Puișorii îi hrănesc.
 Cucule, dar puii tăi
 Cresc sătui printre ai mei.
 Mamă-i cea care îi crește
 Nu cea ce îi zămâslește.
Tu, cucoșule mășcat,
Cerșești zilnic de mâncat.
Decât veac de cuc pribeag
Mai bine în cuibul drag.
 Eu, fiind mai mărunțică,
 Caut hrană singurică
 Și m-apuc să ciripesc
 Când ai mei se odihnesc.

RĂSPLATA

Venise la iaz, la o plasă,
O vulpe bătrână, hulpoasă.
Și vede pe mal, că de moarte
Un pește de aur se zbate.
Și-o roagă pe vulpe cu jale
Să-l dea în apă, la vale,
În schimb i-a'mplini trei dorințe.
Răspunde vulpoiul fierbinte:
La mine te-oi ține, drăguță
Eu nu-s ca băbuța prostuță,
Dorințele de-mi împlinești -
Pe loc libertate primești.
Deci prima dorință să fie
La păsări să capăt șefie.
Și, iată, apare îndată
O fermă de păsări bogată.
Dar iarăși a'mpins'o păcatul
Să-i ceară-o dorință spurcată:
Sătulă-s de-acum de găină,
Vreau iepuri, faguri de-albină.
Iar fiarele toate'n pădure
Credință în slujbă să-mi jure,
Să fiu căpetenia lor
La lupi și mistreți - tuturor.
Mai trece un timp, iar pofteste,
Dar vrea icre negre, de pește.
Răspunse măhnit peștișorul:
-Haidem să tragem zăvodul.
În barcă se urcă neroada
Și'n apă întinde năvoada.
Și vede - se zbate în plasă -
Un pește cu coadă aleasă.
Și-odată pocnește mai tare,
Răstoarnă vulpeanca în mare:
La fund se oprește poftoasă,
Iar peștele pleacă acasă.

Morala:

Străluciul vieții, domnia,
Mărește mereu lăcomia.
Pe scara slavei-i ușor de suit,
Pe treapta căderii e greu de pășit.

BĂTRÂNEȚE

Vântul suflă frunzele-aurii,
Văd pe tample-mi fire argintii,
Vine'n grabă toamna cea târzie
Și-mi aduce bătrânețe timpurie.

Văd pe față cute s'adâncesc,
Simt pe toate - de-amu'mbătrânesc,
Văzu-i slab și ochii nu-mi lucesc,
Anii grei auzul mi-l tocesc.

Din manera-mi iute dispare repezeala,
Mă apasă tare'n spate oboseala.
Mă scufund în gânduri - câte n'am făcut,
Mă trezește'n noapte visul neplăcut.

Tânăr când eram, știam c'oi dovedi
Pe toate să le fac, ș-apoi m-oi odihni.
Azi am înțeles, odihna-i în mișcare,
Bătrânețea-i doar o mare supărare.

Toți din jur iubesc ce-i tânăr și frumos,
Bătrânu-i pentru ei un om respectuos,
Cei tineri într'o parte mereu se şușotesc,
Pe cei bătrâni atent, cu grijă-i ocolesc.

Bătrânul prea sfătos - e tare sățios,
Iar dacă tace mult - de ce-i supărăcios?
Cum restul vieții să faci ca să-l trăiești
Fiind printre ai tăi să faci să-i nimerești?

Vin de la lucru obosit și plin de chin,
Mănânc o supă, beau și un pahar de vin,
Și-mi pare rău de anii care trec
Că bătrânețea crudă nu știu ca s'o opresc.

O viață în rezervă de-aș avea
Tot una să trăiesc eu nu m'aș sătura,
De porțile iadului aș vrea să mă feresc,
La porțile raiului nu vreau să mă grăbesc.

Tineretea-i stea ce veșnic strălucește,
Bătrânețea-i grea, pe oricare-l ofilește.
Și anii tinereței fiind mărgăritare
Îi lasă pe bătrânii ce sânt în disperare.

S'așază pe frunte bruma albă și rece
Mereu amintindu-mi de viața ce trece,
O viață întreagă din nou aș lucra
De-aș putea tinerețea iar cumpăra.

Ce-i viața - un moment finit,
Moartea-i zbucium infinit,

În marea vieții plutește tinerețea,
La fundu-i jalnic se zbate bătrânețea.

RĂU CU RĂU...

Apăreau lângă cărare,
Mângâiate blând de soare,
Codițe de ceapă iute,
Mlădioase, verzi, cornute.
Se'ntindeau lângă izvoare
Să absorbă calda boare.
Când colo zăreau mirate
Pe țărână înșirate
Frunze late de ridiche
Ca un cuib de potârniche
Ce creșteau așa năpraznic
C'astupau bulbii obraznic.
Și-amândouă iuți la gură
Se'ntreceau peste măsură:
Ceapa iute - lăcrimând,
Iar ridichea greu oftând.
S'a pornit o ciondăneală
Care-i mai cu pricopseală:
Ceapa, care crește'n sus
Pân'la soare în apus,
Ori ridichea înfoiată,
Înroșită, iute toată.
Neștiind că împreună
Pot forma salată bună,
O salată minunată
Din ridiche și din ceapă
Ce-au crescut lângă fântână,
Mestecate cu smântână.
Astfel frații se doresc,
Fiind mici se zdupăcesc,
Dar la despărțire... zău!
E mai rău fără de rău.

ODĂ MAMEI

Am fost la mama trei fecioare,
Trei fiici obișnuite.

Ea ne-a'nvățat vărsând sudoare
Să fim mai chibzuite.

Lucra din zori și până'n noapte
Și paznic, și'n grădină,
Strângea, vindea legume coapte
Și cumpăra făină.

Ea nu știa ce-i oboseala,
Era mereu trudită
Dregea, cocea, puneă cârpala
La haina ponosită.

Noi am crescut, ne-am dat la brazdă,
Profesii însușirăm.
Cea mare-i agronom de gardă
Și medic alta deveniră.

Eu m'am făcut învățătoare,
Educ copii, am casă,
Dar lucrul nu-i prea de onoare,
Rezolv mereu la masă.

Dar mama? Ea a'mbătrânit
De ani, de multă grijă,
Viața i s'a scurs nechibzuit
Și s'a'ntrerupt la miză.

Căzu la pat și-n ochii blânzi
Văzurăm chinul sorții,
Se încrețeau obrajii palizi
În agonia morții.

Azi mama nu-i, dar imnul ei
I-o odă-a vieții rupte
Și somnul veșnic de-obicei
Nimic nu-l întrerupe.

Am doi copii, de-acuma eu
Mă simt îmbătrânită,
Povața-i o repet mereu
Răbdare, chibzuință.

TOAMNA

Frunze colorate
Se lasă'ncet suflate
De-un vântuleț ușor
Ce suflă'mbietor.
 Copacii obosiți
 Se lasă curățiți.
 Cad frunzele covor
 În strat, în jurul lor.
Și sub acest covor
Vin gâze colorate,
Berlogă fiarele-și găsesc
Ca hrană mieii o găsesc.
 O, toamnă'ncălzitoare,
 O, toamnă hrănitore!
 De ce așa de trist te-aștept,
 Dorind curând să te petrec?
Pe suflet mi-e pustiu și trist,
Îndrept privirea'n nesfârșit.
Întâmpin toamna arămie
Purtând a verii nostalgie.
 Cârd de păsări călătoare
 Se zăresc în depărtare,
 Întristat privesc din urmă,
 În câmpii s'așterne brumă.
Cerne ploaia mărunță și rece
Câinii urlă, vara iată se trece,
Soarele fața-și ascunde în ceață,
Apa în râuri se face de gheață.
 Curge râu'n șiroaie la vale
 Solul se umflă cu glod și cu jale,
 Scârțâie-o poartă purtată de vânt,
 Vacile rag lung la pământ.
Nouri grei apasă ceru'ntunecat,
Șueră'n hornuri vântul ne'ncetat.
Zilele scurte nopțile lungesc,
Luna iar apare, stelele mijesc.
 Toți s'ascund de ploaia rece,
 Numai cioara se petrece,
 Cârâie în crâng cu dor,
 Asta e stihia lor.
Toamnă aurie,
Har și dărnicie,

La suflet ce-ți dorești
Tu în livezi găsești.
 Butucii plini de poamă
 Își pleacă coarda-mamă,
 Sclipesc bobote aurii
 Ademenind în vii copii.
Curge vinul cel spumos
În butoiul burduhos.
Asta-i glia strămoșească,
Asta-i viața țărănească.
 Dimineața pe răcoare
 Iese lumea pe ogoare
 Să culeagă în sudoare
 Pentru iarnă roada mare.
Pe copacii plini de rouă
Mere mari, domnești, sclipesc.
Galbene prăsade-atârnă câte două,
Nucile mășcate cojița-și părăsesc.
 În copacii din livadă
 Sânt atâtea prune coapte,
 Câte boabe sânt în cadă
 Câte stele-n cer de noapte!

DOUĂ PRIETENE

Se'ntâlniră la porțiță
O maimuță și-o căpriță.
Ș-amândouă-au stat la sfat
Despre toate ce-au aflat:
 Cine'n sat s'a măritat,
 Cine-i mirele'nsurat,
 Cine'n stradă s'a certat,
 Cine-i cel mai vinovat...
Și-au vorbit, s'au şușotit,
Sunetul n'au auzit.
Amândouă-au asurzit?
Până școala s'a sfârșit.
 Și-au pornit încet acasă,
 Dar acolo drept la masă
 La părinți au nimerit:
 Ce-a fost bun au curățit.
În gazeta de perete,
Nimerise două fete.
Cică seara ne'ncetat,
Vin la școală la dansat.
 Cine-s ele te pricepi?
 Ai răgaz să te gândești!
 Poate'n una dintre ele
 Te găsești pe tine, lele?

MAMA MEA

Dacă mama nu-i acasă
Gânduri grele mă apasă,
La muls vaca nu mă lasă,
Iada sare peste casă.
Dar când seara se întoarce
De la lucru, ce-i mai place
S'o'ntâlnim cu nerăbdare
Așteptând-o pe cărare.
Merge'ncet, mărunț pășește,
Apă bea de-și răcorește
Sufletul blajin, zâmbeste,
Cu-al ei zâmbet ne'ncălzește.
Mâinile trudite, moi,
Le întinde blând spre noi,
Ne cuprinde și apoi
Ne sărută pe-amândoi.
Ochii negri, iubitori
Sânt așa de sclipitori,
Buze roșii de bujori
Ne dezmiardă ca pe flori.
Înainte de culcare
Ascultăm cu încântare
Vocea ei fermecătoare
C'o poveste, ghicitoare...
Prin somn mama ne'nvelește,
Cu nesaț ne tot privește,
Pân' târziu haină croiește,
Pâine albă plămădește.
Multe mame sânt pe lume
Mame scumpe, mame bune,
Mamă blândă ca a mea
Nu găsești la nimenea.

CUCOȘELUL

Cucoșelul ici, colea,
Pe-o puicuță-o ocolea,
Ea prostuță se făcea,
Că nimic nu'nțelegea.

El mereu o admira
Cercei roșii îi prindea,
Și mergele îi punea,
Dar răspunde ea, așa:

Tatăl tău e mai frumos,
Are un penis luxos,
Tatăl tău e încălțat,
Merge mândru, pintenat.

- Eu, puicuță, mă simt bine
Numai dacă-s lângă tine.
- Cucoșel, așa și eu,
Dar n-ai bani, și-mi pare rău.

Tu'n țărână răscolești
Și nimica nu găsești.
El mi-aduce și grăunți,
Are-o pungă cu bănuți.

Cucoșelul s'a mâhnit,
De puicuță s'a uimit,
Tatăl lui e în șefie
La acea găinărie.

Dacă astăzi ești cu post
Și în viață n'o duci prost:
Știi ce-i place șefului?
Puicile să fie-a lui!

POVESTEA VULPII¹

O dată-o vulpe presimți
Miros de pește, se ciuli,
Și'n zare, hât, un moș zări
La car cu'n cal, ea se gândi:
 - Ce bine-ar fi ospăț să fac
 Acuma moartă mă prefac.
 La margine de drum mă tolănesc,
 Căci de la pescuit acuma ei pornesc.
Și iată carul se apropia,
Și'n el un moș alene şuiera
Căci pescuise bietul cu noroc,
Când colo vede jos un guler de cojoc.
 Ei, vulpea, de-aceea e șireată,
 Căci, păcălind, pe nimenea nu iartă.
 Iar moșul, cătinel, din car se coborî,
 Pe vulpe lângă pește voios el o trânti.
Și vulpea se gândi, ce "prost" se nimeri!
Căci ea cu ce de-a pește acum s'a pricopsi.
Când moșul adormi, ea peștele zvârli,
Iar singură, tiptil, din car sări.
 Și stând lângă-un stejar cu peștii lângă ea
 Zări pe moș Martin, care flămând trecea.
 -Cumătră, zice el, nu mă poftești nițel?
 -Ba nu, te du de-ți prinde singurel.
Pui coada când e ger, în lacul liniștit,
Și lasă-te pe bot, precum c'ai adormit.
Vreo două ore stai cu totul nemișcat,
Și-apoi zmuncești - și prinzi tot peștele mășcat.
 Și bietul urs a stat de pază lângă mal,
 Cam ore peste trei. Cu greu trage la deal,
 Apoi izbi avan - codoiul îi plesni,
 Și înghețat, flămând, în codru se porni.
Pe gerul ce crăpa cojocul în spinare
O vulpe amăgi un moș așa de tare:
Și babei lui, ce guler de vulpe i-a scăpat,
Și pește n'a mâncat, iar ursul fără coadă a rămas.

¹ Versificare după povestea "Ursul păcălit de vulpe",
de Ion Creangă.

ELEVUL EXEMPLAR

Vin la școală'ncetișor,
Nu grăbesc pe coridor,
Mă apropii de pervaz,
Tare sufăr de necaz.

Toți mă știu că sânt cinstit,
La purtare - liniștit.
De mă scoală în picioare,
Mă oftez, burta mă doare.

Profesorului de cânt
I-am depus ieri jurământ,
Că nu știu cine-a stricat
La pian arcul mășcat.

Să nu intre profesoara,
I-am legat ușa cu sfoară.
Toți în clasă tac chitic,
Cum că nu știem nimic.

Nu mă jelui la părinți,
Cine vrea - primește'n dinți.
Tata strigă că's un rău,
Dar nu bat pe nimeni, zău.

Mă stimează negreșit,
Toți colegii - sânt vestit.
Mă numesc unii sultan
Altora li-s otoman.

Datoria nu mi-o fac,
Fiindcă sufăr de stomac.
Clasa las nemăturată
Și podeaua nespălată.

SÂNT AGER

Sânt un copil șăgalnic
Îmi place să glumesc,
La școală nu-s obraznic,
Acasă mult lucrez.

Mai ieri pe o fetiță,
Ce n'asculta atent,
Am tras-o de cosiță.
Ea-mi zice: repetent.

Intrând în clasa mică
Stăteam lângă ungher,
Colegul mă ridică,
Dar cade ca din cer.

Vreau să-mi cumpăr un pateu,
Mă duc lângă tejghea,
Știind că nu-s lacheu
Mi-l dă vecina mea.

L-am tuns pe câine box
Aproape pân' la gât.
Motanului năzbâtios
Din șoareci-i fac șașlâc.

La lecții pot mereu monta
Cucoși, maimuți cumiști,
Dar iarăși diriginta mea
Sosește la părinți.

LEUL ȘI CĂȚEAUA

Rătăcind o cățelușă
Vede-un leu sătul în ușă.
De la el, din iarba deasă,
A simțit cărniță grasă.
 Prin zăbrele dă'n ogradă
 Legănând ușor din coadă.
 Flămânzită schelăi,
 Leul darnic o hrăni.
Cățelușa cea micuță
Era zveltă și drăguță.
Împreună se jucau,
Pe-o saltea se odihneau.
 Dar de la o vreme'ncoace
 A crescut și n'are pace
 Ea și spală, deridică,
 Însă leu-i poartă pică:
Auzi, tu, cățea ce ești,
Nu'ndrăzni să mă trezești!
Nu lătra așa de tare
Când primesc eu băi solare!
 Sub acoperișul meu
 Ai să faci așa cum vreau!
 Fiind mică nu putea
De zăbrele ea scăpa.
În familie-i cam greu
Dacă capul e de leu:
El în casă de-i stăpân
Umblă toți cu frica'n sân.
 Dacă'n casă-i voie bună
 Și norocul se adună,
 Bunătatea cea leiască
 Dumnezeu s'o prăpădească.

SĂRUTĂ BRAZDA, COPILE!

Sărută brazda voinicii plugari
Să umple pământul boabele mari,
Sărută brazda talpele mele
Să facă grânele spicele grele.

Sărută brazda tata'n sudoare
Atunci când spinarea de lucru îl doare,
Sărută brazda mănoasă și vântul
Când spicul împlut vrea să-și spună cuvântul.

Sărută brazda mâinile noastre
Când cere-vor pâine buzele voastre,
Pășunea pârlită și fruntea zbârcită
Fac pâinea să fie de-a pururi dorită.

Sărută brazda și mama acasă
Din grâne când coace pâinea aleasă,
Sudoarea sărată și apa curată
Fac pâinea să fie pe lanuri bogată.

Sărută brazda ploița calduță
Mămica să-ți facă iar franzeluță,
Sărută brazda sosita cocoară
Purtând pe spinare din nou primăvară.

Sărută brazda arșița de vară
Ca grâul de toamnă din nou să răsară,
Sărută brazda crivățul de iarnă
Când vine pe lanuri făină să cearnă.

Sărută brazda copile zglobiu
Să simți prețul pâinii și gustu-i dulciu,
Sudoarea sărată și haina cea roasă
Fac pâinea pe masă să fie gustoasă!

LA JUBILEUL ȘCOLII - 175 ANI¹

Vin la școală prichindei
Cu creioane și condei
Să învețe a citi,
A scrie și-a socoti.
 Din reviste colorate
 Află lucruri minunate,
 Primul sunet, primul cânt
 Începe'un an de'nvățământ.
În Corotna școala este
Ca o casă din poveste,
Din biblioteca ei
Toți citim de mititei.
 Visul se îndeplinește
 La copilul care crește,
 Peste-un veac au învățat
 Și erou și deputat.
Au trecut prin cele ziduri
Meșteri mari și bucătari,
Agronomi, învățători,
Sudori, medici, profesori.
 Pentru cine'n școală-i bine?
 Pentru mine, pentru tine.
 Căci aici am îndrăgit,
 Despărțiri am rețrăit.
Școala de lumină-i plină,
Viața ei e o grădină,
Iar de tânără ce ieși
Tot mereu întinerești.
 Fața școlii s'o păstrăm,
 Bine toți să învățăm.
 Slava satului să crească,
 Oamenii să se mândrească!

¹ Aniversarea Școlii Moldovenești din Corotna,
Raionul Slobozia, Transnistria (Republica Moldova),
în vara anului 2000.

PLOAIA

După-o iarnă rece cu dezmăț adânc
Doar o ploaie face câmpul mai voinic,
Nourii năvalnic se cobor tunând
Tot purtând cu sine cerul picurând.

Vine-o ploaie neagră, abătută'n vânt,
Aducând șiroaie de apă pe pământ,
Cerul și pământul s'au unit gemând,
Zarea afumată s'aprinde tremurând.

Zbuciumat e râul, plânge zgomotos
Clocotindu-și apa în văzduhul spumos,
Crengile-asudate cheamă șuierând
Valurile ploii aprig legănând.

Scânteiază zarea cerul sfârtecat,
Hoinărește'n haos norul destrămat.
Bolta desfundată curge ne'ncetat
Vrând parcă să'nnece iadul blestemat.

Streșinile casei toarnă obosit,
Tot în jur e strașnic, geme chinuit.
Șfichiuiie năvalnic potopul de clăbuci
Și tot grămădește pâraie la butuci.

ALEGERILE PĂSĂREȘTI

De ieri ciocănitorea tot bate toba des
Și cucul trage-un clopot s'audă toți pe șes,
Că mâine-i adunare, s'aleagă deputat:
Pe una dintre păsări s'o facă împărat.

Poiana din pădure în zori tot forfotea
Cu păsări ce venise în grabă a vota,
Și lumea zburătoare așteaptă agitat
Pe vultur, ce'n amiază pe piață a planat.

Persoană de credință la vulture era
Găina cu mărgele, ce la tribună sta.
Propuse să voteze prezenții pe'nțeleș
Ca împărat pe vultur la păsări de ales.

Pe masă la prezidiu cucoșul buimăcit
Merinde și pahare așează potrivit,
Propune să cinstescă înaltul candidat
Ca slujba să'mplinescă cu cinste, devotat.

Fiind democrație acesta a decis
Calamități morale de interzis deschis,
Și lumea să trăiască ca'n comunism, leit,
Nevoie-i să mărescă impozitu'nzecit.

Iar după adunare se face un ospăț,
Servit e cu găină, stropită cu oțet.
Decorul de pe scenă e raiul luminos
Ce vulturu'l propuse cu glasul său tăios.

Aici privighetoarea un tril duios cânta
Și fluturul cadrilul modest îl prezenta.
Doar bufnița bătrână stătea mai amărât,
Știind că nici un vultur nu-i cel mai potrivit.

Chiar fiarele pădurii si-acelea s'au șocat
Aflând că azi un vultur ales e împărat.
Adesea și la oameni ales e deputat
Acel ce vine zilnic cu sacul dulegat.

BIRUL - VICIU SOCIAL

Cică-o știucă argintie
L-a văzut pe corb zburând.
Sare'n sus, ce năzbâtie,
Ce și-a pus acuma'n gând?!
-Tu, lele, de samă bagi?
Strigă știuca cioarei dragi.
-Vulpea-i colo în vâlcea
Să-ți răpească brânza vrea.
Știi că's știuca aurită
Și poruncile'mplinesc:
Vocea ți-i cam răgușită,
Dar actriță izbutești!
Fiind neagră, lucioasă,
Și la corp prea grațioasă,
Capul zvelt, agale mers,
Ai să'ncânți popor ales!
-Car, car, car, ce bine-mi pare
Că-mi propui așa debut.
Văd că ai un suflet mare!!
Cască ciocul - și-a pierdut:
Cașu'n apă-a nimerit,
Vulpea lacom l-a'nghițit.
Cioara - știucei i-a plăcut
Astfel - birul înzecit.
Soarta cioarei toți o știm
Și jurăm, n'om fi uituci
Caș de-avem. Dar iar venim
Și-l cedăm la vulpi și știuci.
Capul cioarei de-i deștept,
Și-l mai umpli cu intelect
Știuci și vulpi se întâlnesc
Ce cu caș se pricopsesc.
Acest viciu social
Ne dezgustă parțial.
Câte-odată ne'njosim,
Altă dată noi ținim.

ÎMPĂRȚEALA

Vietățile pădurii
Hotărî să facă-un sfat,
Avuțiile naturii
Să le'mpartă după plac.
 Să creeze o comună,
 Să aleagă un primar
 Mai bătrîn, de voie bună,
 Ce-ar sluji ca la altar.
Se prezintă domn primar:
Intră leul pe măgar,
Iar contabilu-i un șoim
De pe umărul enorm.
 Deci, pămîntul de pe țiglă
 De pășune-i pentru oi,
 Paznicul cu pălărie
 Lupul tânăr și vioi.
Boul, calul și catârul
Din avere n'ar lua,
S'ar hrăni trăgînd cu plugul
Pe hectarele cuiva.
 Ca lemnar, plugar, zidar
 Va fi calul și-un măgar.
 Balta verde'nmlăștinită
 Pentru barze e sortită.
În pădurea cu știubee
Ursul brun va fi stăpîn,
Apa iazului s'o iee
Doar vulpoiul cel bătrîn.
 El cu undița la pește
 S'a hrăni încetișor,
 Grăul bine îl păzește
 Porcul gras la obrăjor.
Iepurașii și gânsacii,
Fluturașii, liliacii,
Păsările mici și mari
Vor fi străjeri și scutari.
 Toți primit-au zeci de șatre
 În arendă de la stat,
 Doar contabilul, primarul
 În hectare și-au luat.
Gîndăceii mari și mici
Au primit în cote mici,

Iar furnicile'n spinare
Cară grâul în hambare.
 Vulpea-i șefă'n magazine
 La hambarele străine,
 Paznică la vânzătoare
 Au pus o privighetoare.
Cine-s șefii de pe spate
Ce acum ne fac dreptate?
Niște fiare însemnate
Toți de rude'nconjurate.
 Iată cum e împărțeala
 Dacă facem socoteala:
 Leul cu șoimarii lui
 Chiar de pui - tot una nu-i.
Între oameni se găsesc
Lighioane ce domnesc.
Între ei sânt solidari,
Însă noi - tot proletari.

JOCURI DE CUVINTE

Știu, că nu devin divin de vin la vin.

Mă simt de vin ca un divin
Așa-s de vin - de vin.

Vin de duc, deduc
De vin - devin divin.

Ori de vin, ori de nu vin!
Ce nu vin, de vin cu vin.

În bucatărie-i o bucată în bucată,
O bucată din bucată-i îmbucată!

O răsărită a răsărit printre răsărite,
E cea mai răsărită.
Răsărise rătăcit
La un răsărit de toamnă răsărită.

VULTUR ÎN CĂDERE

A bolții înălțimi, de cine-s cucerite:
De cioare, de găini la zboruri potcovite?
De vultur - împărat, ce-odată s'a'mbătat
De jale, că un glonte odrasla i-a curmat.
 Grozav era să-l vezi, buștean întins pe prag,
 Pe vulturul ce-ajunse găinilor de răs
 Ce'n cocote, de râvnă, vădit se bucurau.
 Codanele, în juru-i, ce vajnic şușoteau.
Chiar vultur împărat, și-acela bea pe-ascuns,
El, ce s'avântă'n zboruri în cerul lui Isus
Prin ceruri când planează, ce slavă, stimă are,
Și-acuma ce-a ajuns, să-l calce în picioare.
 Și vulturul se'ntâmplă în viață să coboare
 În stare de stagnare, fiind în disperare.
 S'alunece mai jos de o găinăriță
 Când se întâmplă rar, de chin, să fie criță.
Iar el constată crud, cu mare regretare,
Durerea altora pe nimenea nu doare.
De înălțimi ai cucerit, mereu ești proslăvit,
De ai căzut nepotrivit - vei fi în veci bârfit.

SCRISOARE FIICEI

În tot fagu-i câte-un soare
De albina-i hrănitoare,
Dar în fagurul de viespe
Iute câte-un trântor crește.
 Casa fără fundament
 E sortită'n faliment,
 Fundamentul fără casă
 E ca rugul ars în plasă.
De pe groapă e făcută
Fundamentul n'o ajută,
Casa veche'ntinerește
Când moștenitor îi crește,
Și se umple de mirozne
De-a ștregarului dulci pozne.
 Dacă crești în ea copii
 Lângă griji vin bucurii,
 De copilul tău îl crești
 Sensul vieții îl găsești.
De bărbatul ți-a plecat
'Geaba te-ai mai măritat,
De soția te-a lăsat
N'ai ținut-o ca bărbat.
 Știi de unde'n piept e soare?
 De la dragostea cea mare,
 Iar furia din el crește
 Doar la omul ce urăște.
Cred că n'o să te căiești
Un copil de-al tău de crești,
Vreau să știi copila mea
Cât trăim te-om ajuta.

SURORILE

Într'o casă de sărac
Stă nevoia cozonac,
Drept pe masa cu sertar
Sub icoana cu altar.
Iar Nevoia e nevoie
N'o poftești de bună voie,
Singurică ea nu vine
Ci pe moarte-o ia cu sine.
-Tu, Nevoie, ce gândești,
Când faimos te înmulțești,
Ca cuscuta împânzești
Toată lumea sărăcești.
Te lipești ca parazit
Doar de omul osândit,
Ca lăcusta îl mănânci
Când se târâie pe brânci.
Roda ne-ai zădărnicit,
Prețul pâinii ai scumpit,
Sensul vieții ne-ai răpit
Și impozitu-ai mărit.
Și ce mamă ai avut,
Că orfană n'ai crescut.
Te-a hrănit oare la piept
De ai sufletul deșert?
Suflet negru, pustiit,
Care mamă te-a'ndrăgit,
Oare te-a purtat ea'n brațe
De tot țeși cu negre ațe?
Ți-a dorit ea negreșit
Să faci omul fericit,
De știa pe cin' creștea
În lighean te îneca.
Chiar și Danco¹ ca bărbat
Foc din inimă a dat.
Tu, Nevoie, în etate
Te-ai luat soră cu-o moarte.
Dumnezeu de te-a trimis
Para inimii ți-a stins.
Domnule, Măria Ta,
Vino înapoi de-o ia.

¹Erou din basme populare rusești.

CUIUL BUNELULUI

Prost să fii, noroc să ai.
La prostie am noroc,
La noroc - cam ioc.

Cică un sărman cândva
Casa își vindea.
Gospodarii ce-o doreau
Mândră fată-aveau.
 Întocmeala au făcut
 Casa le-a vândut
 Fără-un cui, ce-a moștenit
 Chiar de la bunic.

De la lucru el venea
Haina'n cui punea,
Pe prispar se odihnea
Și-apoi iar pleca.
 Fata-l vede azi în mâini
 'l vede săptămâni
 Doru'n inimă'ncolți
 Și îl îndrăgi.

În curând s'au însurat,
Nunta au jucat.
Iar orfanul norocos
Casa și-a întors.

RUDELE

Sora soarelui e luna
Și ca soră-i numai una,
Dar mai are două vere -
Mai bătrâne nu-s ca ele.

Prima vară-i Primăvara,
Iar a doua vară-i Vara,
De la ele se desparte
Numai noaptea mai departe.

Ceru-i presărat de Sori
Ce aruncă'n sate zori,
Însorește'n depărtare
Încălzind a mea cărare.

Soarele din satul meu
E mai dulce ca al tău.
Știu, de unde n'ai pleca
Soarele m'ar căuta.
Să mă'ntorc din nou în fag
Eu-lui dragă, mie drag.

DE TE-AI FACE FENIX, MAMĂ!

Mamă, visul tău a fost
Viața să-mi trăiesc cu rost,
Îmi spunea de multe ori
Cartea-i cârna tuturor!

De te-ai face Fenix, mamă,
Să vezi azi a vieții dramă,
Ai muri încă o dată
Decât trai cu așa soartă.

Să mă ierți de vei afla:
Viața nu-i cum vrei mata.
De mă'ntrebi de trai pe mine,
Ieri mai bine decât mâine.

Oamenii își vând organe
Parca-ar da la câini ciolane,
Fără-un deget grea e munca
Nu poți ține'n mână furca.

De te-ai face Fenix, mamă,
Ai muri de bună samă:
Ne-ai lua în etern la voi
De-i mai bine ca la noi.

SOARELE LENOS

Sorele răsare'n cer
În coroana lui de fier.
S'a făcut lenos și mare,
Îngrășat spre hibernare.
 Greu se suie el în zare,
 Repede se dă la vale,
 De ce nu mai stă pe cer
 Ca adineaori, de-i cer?
 Soarele tot doarme'n gheață
Încotoșmănat de ceață,
De deschide câte-un ochi
Plânge streșina cu stropi.
 Fug de soarele geros
 Și cioroii zgomotoși,
 Unde scapă câite-o rază
 Totu'n cale-i scânteiază.
Doar troianului i-i bine
Și-a făcut plapuma zânei,
Se acoperă cu ea
Cei ce dorm când iarna-i grea.
 S'a sfârșit din vis câmpia,
 S'a trezit din somn Domnia,
 Iar natura'n armonie
 Va revine'n veselie.

OSPITALITATEA (moartea)

Dăunăzi iar văzusem,
Cu pieptul ruginit,
O babă, și îmi zisem
Că-i suflet necăjit.
 Și cum de mai trăiește
 Când uite, tineri mor,
 La cine viețuiește,
 Povară rudelor?!
Dar azi cumătra-mi pică
În stradă-o văd prin geam,
Bătu la poarta mică
Când eu bolnav zăceam.
 Cu greu din pat mă scoală,
 Ceru să bea un ceai,
 I-am pus cartofi din oală
 Și mierea cea de mai.
A îmbucat grăbită
Adânc mi-a mulțumit,
Se scoală odihnită
La drum iar a pornit.
 Am prins și eu putere
 Spre poartă o conduc.
 -Sânt Moartea, cu plăcere
 Recunosc. Mă duc.
Noroc are bolnavul
De-i ospitalier.
Te cam jelesc, la anul
Revin, căci te prefer.
 Suflarea ca de gheață
 Prin piept s'a rătăcit,
 Scăpasem ca prin ceață
 Mai am, deci, de trăit.
Și Moartea e grăbită
Nici timp n'are-a muri,
Pe-o altă părăsită
Mai slabă-o va găsi.

SPINII

Printre ierbi mirositoare
De țării îmbătătoare
Înflorite-s mii de flori
Adâncite în culori:
Roșu, galben, albăstriu,
Cafeniu, liliachiu...

În câmpia cu mirozne
Scufundate pân' la glezne,
Alegând iarba mustoasă,
Legănând coada mișoasă,
Paște-o turmă de mici miei,
Iar din urmă - ciobănei.

În poină abundate
Se înalță fermecate
Înflorind tufe de spini,
Iar sub dânsele - ciulini.
Roșii, albe, ca la crini,
Printre flori se țin divini.

Florile-s mai jos plecate,
Spinilor sacrificate.
Răspândind miroznă dulce
Pe ciobani aici i-aduce,
La odihnă pe covor,
La izvor răcoritor.

De parfumu'mbătător
Ațipesc. Întepător.
S'au întins pe bravii spini,
Sar mușcați ca de albini
Și văd hainele-s boțite
Cu ciulini acoperite.

Ciobăneii rup în grabă
Spinii, și-i aruncă'n groapă
Prea puțin e de folos
Farmecul miraculos.
Batjocură-i să miroși
Floarea spinilor țepoși.

SOARELE POZNAȘ

Intru'n apă pân' la brâu
Soarele se scaldă'n râu,
Dau pe fața lui cu plasa,
El își schimbă nasul, fața.

Dacă vreau să-l prind în brață
Îmi aruncă stropi în față,
Apa de se limpezește
Lângă mine iar plutește.

Ies la mal să mă usuc,
El de-acu-i pe boltă sus.
Îl salută câte-un pește,
În râu îl ademeneste.

El năsucu-mi încălzește
Și de piele mi-l jupește.
Las' să crească piele nouă
Cu pistrui - vreo 99.

Din nisip fac un lăcaș
Pentru soarele poznaș,
Pân' târziu de s'ar scălda
De țăntari m-ar apăra.

FARFURIILE

Cică-o farfurie plană
Pe o strachină-i avană:
Că-i adâncă, burduhoasă,
De vechime e cam roasă.

-Eu sânt fină, lucioasă,
Subțirică, albicioasă,
Aurită, și-s de soi,
Favorită-s printre voi.

Dar stăpâna obosită
De la lucru, flămânzită,
Toarnă supa'n cea adâncă,
Cu plăcere o mănâncă.

De'năuntru-i spațioasă,
La mâncare e aleasă.
De-i adâncă'n conținut,
Pentru toți e de băut.

Printre noi sânt tinerele,
Mlădioase farfurele,
Dar când dai la conținut,
Dintr'o lingură s-a 'mplut.

Dacă vorba-i e în vânt
Nu-i poți spune un cuvânt
Și menirea nu importă,
Bună-i numai pentru tortă.

GÂNDURI

Gânduri scurte după frunte,
Precum puii mici în curte,
Îmi roiesc neîncetat,
Le simt zbuciumul ciudat.

Dacă gândul nerostit
Ar fi'n frunte tipărit
M'aş impune la tăcere
Adunând în piept durere.

Şi devine imbecilă
Fiindcă viaţa-i dificilă.
Gându'n creier e legat
După frunte-i afundat.

Gândul ager stă la pază
Dacă mintea este trează.
De-l ascund în umbra mea
Mintea'n ani l-ar scufunda.

Anii ar intra'n decenii,
Precum intră şi'n milenii,
Gânduri mintea ne'ncălzesc,
Generaţii vieţuiesc.

Asta-i mintea omenescă
Dacă ştie să gândească.
Multe gânduri s'au ales
Omului pentru succes.

De-am clădi din gânduri, frate,
Precum piatra la cetate,
Un nou trai, desăvârşit -
N'am trăi nereuşit.

CUSCUTA PARAZITĂ

Pe un lot bine'ngrijit
În curând au răsărit
Bulbii de cartofi sădiți,
Și'n ajun au înflorit
Tufe albe răsfățate,
Rod, pe cote afânate,
Adunau având de-ajuns
Apă, hrană, soare sus.

De pe-un alt lot părăsit
De alături, nesădit,
O suflare abătută,
O sămânță de cuscută
A adus. Ea s'a oprit,
Dând de vlagă, a'ncolțit
Drept pe-un lujer de cartof,
Ce creștea armonios.

Coaja ei neputincioasă
Slobozi o mreajă deasă.
Cota, dintr-un lan bogat
În mormânt s'a transformat:
Tufele de vlagă pline
Înfloriseră'n ciorchine
De cuscută. 'N ram - sămânță,
Așezată în brăzdiță.

Nici o plantă nu-i sub soare
Ce-ar avea pe ram doar floare,
Iar sămânța-i necioplită,
O avere poa' să'nghită.

Dintre oameni s'a'nnădit
Un astfel de parazit.
Repede se împânzește,
O mulțime vlăguiește.

Dacă știi c'ai provenit
Tot din neam de parazit
Să-ți rezervi lângă trufie
Și un pic de omenie.

ROUA ZORILOR

Îndemnând pe mândrul soare
Zorii se trezesc în zare,
Nestemate pietre rare
Se aprind cu'nfrigare.
 Printre ceruri aruncate
 În desfrâu se răspândesc -
 Abundând în revărsare
 Orizontul strămoșesc.
Se revarsă pe năframa
Din pădurea cu cercei
Ce-i împodobesc coroana,
Roua vie în scânteii.
 Cristalina rouă'n soare -
 Chiar ascunsă în frunziș -
 Clocotind sub vâl dispare
 Ca s'apară pe furiș.
De când apa și pământul,
Zorii, roua'n dimineți,
Vor răsare'n legământul
Dintre nourii răzleți.

CURCUBEUL TOMNATIC

Vezi toamna căruntă
În haină de gală
Sub ploaia mărunță
Iar pletele-și spală.
 Domnițe pestrițe
 Poiana adună
 Molcuțe scufițe
 Din frunze'n cunună.
Petale-adunate
În aer plutesc -
Culori sfârtecate
Din brâu ciobănesc.
 Atâta rugină,
 Văpaie în ochi
 Și ploaia senină
 Să nu o deochi.
Căci vântul obraznic
Le suflă sub strai,
Păstorul șăgalnic
Le cântă din nai.
 Și doar curcubeul
 Le'mparte'ncurcat
 Vărsând din tot brâul
 Nectar hibernat.

MIREASA

Că Săndică-i
a mămicăi
Știe lumea
și bunica.
Ieri se'calță
la noroc
În pantofii
cei cu toc
Și anunță
apăsăsat:
-Eu, bunică,
vreau mămucăi
Să-i fiu drag
Ca și tătica!
-Crește mare,
mai, Săndică,
Și-ai să ai
a ta amică.
Mama e mireasa tatei,
Iar amica ta-i
Lenuța.
Chiar acuma,
la fuguța,
Mergi la scrânciob
Și-o dă huța.

ANII

Eu de dânșii fug, cresc mare,
Ei se suie în spinare.
Peste noapte de m'ascund
Ei sub plapumă m'ajung.

Dar de la o vreme'ncoace
Nu pot 'nalța și pace!
Anii mei mi se'mpresoară
Zi de zi, seară de seară.

Cum mă scol de dimineață
Mi se'nșiră drept în față,
În oglindă de-i privesc
Nu-i cunosc, îi cam greșesc.

Bată-i vina, anii mei
Mă atacă și's cam grei,
Din vânjos și îndesat
În covrig m-au apăsă.

De mă fac că i-am uitat
Sub sprâncene mi se bag',
Îmi pun piedici la picioare,
Mi se'nșiră în cărare.

De mă'mpiedic, îi înjur:
Ia, avere, primprejur!
Cu toiagul de-i ajung
Pe sub coaste mă împung.

Bată-i vina, tare-s mulți
Și'nțelepți se țin, adulți.
S'ar mai duce la vecin
Că-i mai tânăr, mai senin.

I-aș mai scoate la vânzare
Dar n'am cal sa-i duc călare.
De-i alung, nu vor să iasă
C'o să-i rădă cei de-acasă.

De, averea e a mea,
N'o să pot scăpa de ea,

Tot mai bine-i să mă'mpac:
Ce-i al meu, tot mi-i pe plac.

INVIDIE

Printre gardul de nuia
Un dulău vede-o cățea
Alergând pe drumul sur
Tot adulmecând în jur.
-Aoleu, ce libertate
Și miroase ce socoate,
Azi aici, mâine colea
Dulce-i viața de cățea!
-Ah, bădiță, ce-aș mânca
Resturi de la masa ta.
Ai mâncare pe ales
Pe când eu flămândă-s des.
De-aș sări gardul cu ace
Să mănânc tot ce mi-ar place.
-Pentr'o masă din belșug
În lanț gâtu-i la belciug.
La plăcinte-i potrivit
Cel ce'n slujbă-i socotit,
Numai munca din capcan
'Jeaba-i pentru șobolan.

OLIGARHII

Trec zeci de ani, din veac în veac
Parcurg tot noi milenii,
Dar umiliți sânt cei ce tac
Și fericiți sânt genii.
Și-acei ce simt cine-a căzut
Sau v-a cădea degrabă,
Căci la moment sânt pricepuți
Ce-i bine pentru treabă.

Ei n'or cădea pe locul drept,
Ei o' să urce dealul,
Știind precis, de nu-i atent,
Câștigă'n țintă altul.
Neobosiți ei sânt, atenți,
La orice socoteală,
Și prin absențe sânt prezenți
Și rar cad de sminteală.

Să-și facă parte din belșug
Pot potrivi și-o lege,
Căci legile prin dâșii-ajung
Prin oligarhii s'alege.
În guvernare au palat,
Celebrități, virtuți, destine,
Și bani în buzunarul lat,
Castele'n luxuri, vile.

DE-ALE DRAGOSTEI

Un tărcuș, cam puțințel,
Tras parcă printr-un inel,
Hai să latre'ntărâtat
La alt câine mai tărcat.
Fiindcă tărcușica lui
A fugit din cușcă, nu-i,
Cu tărcușul cel mioros.
-Tărcușică, Tărcușel,
Tărcușica ta nu-i miel.
Nu forțat s'a'ndepărtat,
Binevol doar a plecat.
Dacă dragostea e mare
Cușca nu-i acea scăpare:
Chiar și banii nu fac laț
Dacă dragostea nu-i saț.

PATROANA

Am venit la școală'n zori
Și-am luat luna din nori
Ca să-mi țină de urât
De voi fi iar pedepsit.

O așez la fel pe-un loc
Lângă geam, cam la mijloc.
Profesoara-i rea, bătrână,
-Cine-i ea, parcă-i străină?
-E vecina mea, e luna,
Căci pe strada noastră-i una.

M'am trezit, ce vis frumos!
Văd motanul cel pufos.
-Ia să-l iau, poate-l întreabă,
Căci acasă-i fără treabă!

Luna iar în geam îmi bate,
Simt reproș de bunătate.
-Școală frate, nu se poate
Să te porți urât, fă carte!

M'am trezit asasinat,
Ce păcate mi-am aflat,
Chiar și luna s'a'mbufnat
Ce la școală s'a'ntâmpnat.

Îmi iau luna ca patroană
(Se'nvoiește cu dojană)
Simt că mă disprețuiesc -
Chiar de azi m'apuc să'nvăț.

PODUL DORURILOR

În minute de răgaz
Doru-mi saltă pe pervaz,
Are el cărarea lui
Spre mijlocul podului.

Podul dorului de fiică
Îi port grijă și mi-i frică,
Podul dorului de fiu
Ce-a plecat, nu știu de-i viu.

Vine dorul de părinți
Ce-s plecați și dorm cuminți,
Mama, slabă după-o boală,
Cârja tatălui nu-l scoală.

Și vin toate împreună,
Zilnic podul le adună.
Doruri lungi, doruri departe,
Dor de soră, dor de frate.

Vin pe pod să țină sfat
Despre rudele din sat,
Le-ar mai vizita din rar -
Dar n'am voie, căci dispar.

Așa-i viața, frățioare
Dorul la'ntâlniri dispăre,
Doar de-un răposat dorit
Dorul vine nepoftit.

MURCA

Printre nouri luna, de-a mijatca joacă,
Pe sub pleoape'nchise o văd încurcat
Îmi ridic plapuma și-o chem în șoaptă
Apucând de-o rază strecurată'n pat.

Pe mânuța caldă simt a ei iubire,
Cred că adormise - de'n geam s'a oprit.
Vreau s'o culc la mine, și-o trag cu uimire
De-un fascicol moale, care m'a'ncălzit.

Luna înțeleaptă venea la bărbuță
Fascinând pe buze și pe obrăjor,
Și-apoi adormise pe a mea piernuță,
Cuprinzând-o gingaș, ca pe-un ghemușor.

Farmecul plăcerii, luna jucăușă
S'a oprit, căci zorii mi-au sărit în pat
Mieuna pisica, zgârâind la ușă -
Când visasem luna, Murca m-a mușcat.

COPILĂRIA

Pe casă plouă cu stele
Desprinse din curcubeu,
Pe masă rouă'n pahare
Sorbită de Dumnezeu.
Pe fața tatei-e-un zâmbet
Ca para lui Prometeu,
Și-i gata fiicei în cuget
Să-i facă'n voie de-i greu.
Și mama dulce înșiră
Din patimi noi amintiri,
Pe fața mesei respiră
Scrisori păstrate în șir.
Pe casă plouă cu stele
Desprinse din curcubeu,
Pe fețe - rouă cu jele
De adio, înger, mereu.

CASA PĂRINTESCĂ

Când vii în ospeție
Din grele încercări,
Portița 'ntredeschisă
'I de veghe'n așteptări.
 Căteaua pe cărare
 Se gudură mios,
 Motanu'n brațe-ți sare
 Să-ți toarcă'n piept jelos.
Și mama gârbovită
De patimi, de-amintire,
Așteptă'n prag uimită
Cu tata să te-admire.
 Și chiar dacă feciorul
 Mai bun e la vecin,
 Tot una-i roade dorul
 I-al lor, nu e străin.
Când pleci din ospeție
În negre depărtări,
Și vântul îți adie
Gemând în frământări.
 Iar cățelușa brună
 Tot schelăie'n pridvor,
 Pisica bună, blândă,
 Te-alină la picior.
Și mama buimăcită
Oftează necăjit,
Și tata la portiță
Fumează nesfârșit.
 Răvașele păstrate
 Rămân ca amintiri,
 La tâmpilele pătate
 S'adune'n brazde știri.

BARZELE

Nu departe pe-un hogeac
Două barze s'au lăsat.
Locu-i cel mai potrivit,
Văd tot satul deslușit.
 Și hogeacu-i larg și'nalt
 Pot să facă-un cuib mășcat.
 Pui să scoată pentru-un sat
 Socotiră - și-au zburat.
În curând s'au adunat
Șase barze sus la sfat
Hotărând să facă clacă
Luând crengi de pe toloacă.
 Ziua'ntreagă hoinărind
 'N cioc crenguțe adunând
 Toată lumea se mira
 Ce unire'n ei era.
Cocostârcului nu-i pasă
Că stăpânii sânt acasă,
Se coboară drept pe scârță
Să ia'n cioc crenguța scurtă.
 Au clădit un cuib voinic
 Ouă barza a clocit.
 Înspre vară,'n asfințit,
 Berze mici s'au prizărit.
Iar spre răsărit de toamnă
Toți zburau în cerc grămadă.
În curând ei or să zboară
Să vină la anu' iară.
 Unde-s mulți, treaba sporește
 Și puterea se mărește,
 Unde e unirea bună
 Orice lucru merge strună.

STÂLPUL CASEI

Când micuți de tot eram
Și la masă ne-așazam
Mama blândă ne hrănea
Și pe-obraz ne mângâia.
 Tata tot mai des tăcea,
 Umbra mamei-l astupa.
 Stâlpul casei din odaie
 Nu'l observă zvelta droaie.
Iar când mama geanta umple
Cu merinde, cu plăcinte,
Cam de cine's adunate
Prin sudoare câștigate?
 Tata este începutul,
 Apărarea, conținutul.
 Tata'n râvnă se muncește
 Făcând tot gospodărește.
Ne-a crescut parcă tranzit -
Nu știu cum, dar reușit.
Trebuie să știm și gata
Stâlpul casei este tata.

PRELUNGIRE

Lângă un prag de casă
Se văd femei la masă:
O bătrână în toiag
Și o tânără pe prag.
 Și vorba e de viață
 Ce doar se ține'n ață,
 Destul e s'o pășești
 Și'n ani o risipești.
Bătrâna înțelege
Că pragul viața'mparte,
Că tânăra-i departe
Și-o lume le desparte.
 A fost și ea odată
 O prea frumoasă fată,
 Azi fiica ei isteță
 E prelungire-n viață.

ICOANA

Să nu scuipi în fântâna
Din care apă beai,
Să nu uiți de bătrâna
Ce-acum de mamă-o ai.
 Din zori și până'n noapte
 Cărare ți-a bătut,
 Să-ți crească spete late,
 Să mergi neabătut.
Ca viața să-ți surâdă
Și tot din plin să ai,
Ea și acum se'nchină
Chipului bălai.

MĂRGELE RISIPITE

O bătrână cam stângace
Cheamă fiica sa dibace
S'o ajute a culege
De pe prag niște mărgel.
 Căci le-a rupt din întâmplare
 Cu toiagul din spinare.
 Erau mulți, mai mulți mărunți,
 Ce nu fac azi doi bănuți.
Și-ai trecut anii șirag
Ca mărgelile din prag,
Dar în vechea depărtare
Îi păreau mărgăritare.
 Și se uită cu tristețe
 La picioare stau răzlețe,
 Anii, ce'nșirați din nou
 Ca mărgel-s doar ecou.
A fost ea cândva voinică
Și-a lucrat ca o furnică,
A crescut copii, nepoți,
'Cearcă, numără-i pe toți.
 N'are rost a le culege
 În șirag să le așeze,
 Ce-a trecut, e bun trecut,
 A oftat greu, și-a tăcut.
Doar mărgelile pe-o ață
'S amintiri din viața toată,
Anii scumpi trecu pripiți
În mărgel risipiți.

MĂGARUL ȘI LUNA

Un măgar prost s'a gândit,

Că pe lună-i de trăit!

Imponderabilitate

'I lucru fără greutate.

De aripi eu aş avea

Drept pe lună aş zbura.

Acolo-s uşoare toate,

Greutăţile măşcate.

Lucrul greu, pe care-l fac

Pe pământ, nu mi-i pe plac.

Vreau lumină şi căldură,

Călărie în măsură.

Măgăruşul nu gândeşte,

Că pământul îl hrăneşte,

Apa setea-i potoleşte,

Aerul îl răcoreşte.

Mulţi doresc a huzuri,

Ca pe lună a trăi.

Adevărul e aşa:

Nu-i lucra - nici nu-i mânca.

PORCUL

Lături are-un godăcel,
Dar fierbinți erau nițel.
El flămând tare era -
Prinde treuca-o răsturna.
 O găină îl zări,
 Sare'n treucă, răscoli,
 Lăturile s'au răcit
 Și godacul le-a'nghițit.
Dar, părându-i că găina
Caută la el pricina,
O sfărâmă voinicește
Ș'o înghite ca pe-un pește.
 Godăcelu-i porc de tot
 El te mistuie pe loc -
 Numai porcul huzurește
 Toată viața cât trăiește.
Dacă-i porc, el glod găsește,
Pe oricine-l măscărește,
Iar închis în coștereață
Face glod chiar și în mațe.

CURCUBEUL

După ploaie-un puișor

Se uita la brâușor.

- Ce căldură în culoare,

Ori în ochi mi se năzare?

Curcubeu dispăru,

Cerul aspru se făcu -

Cucoșelul l-a răpit,

De codiță l-a lipit.

- Uită-te la coada mea,

Mai frumoasă-i, nu-i așa?

- Măi, bădiță, zău nu-i bine

Că îl ții numai la tine.

El pe cer când apărea,

Mândrul soare strălucea

Și pe toți ne încălzea,

Pe cei mici îi mângâia.

Curcubeu când răsare

Poartă soarele'n spinare,

Iar culorile pestrițe

Le prind fetele'n cosițe!

BUMERANGUL

Un păiangen a visat
Că se face împărat,
Iar coroana ce-o purta
Era luna și o stea.
 S'a trezit nedumerit
 Și prin cap ce i-a trăsniț?!
 Să'mpletească mreață tare
 Pentru lună, când răsare.
A țesut păiengeniș
Și-l ascunse în frunziș.
În amurg, neobservat,
Peste râu l-a înșirat.
 El de veghe s'a postat.
 Iesă luna la scăldat.
 Stelele din urma ei
 Presărând din cer scânteii.
Apa s'a neliniștit,
În cer luna a zvârlit,
Pe păiangen l-a'nghițit.
Astfel drama s'a sfârșit.
 Să nu faci mreață cuiva,
 C-ai să cazi singur în ea.
 Răul, ce l-ai zămâslit,
 Ți se'ntoarce înzecit.

LAUDA DEȘARTĂ

Vezi, se ceartă un cartof
Cu un morcov noduros.
Care e mai de folos,
Care'n zamnă-i mai gustos.
 Fierbe cearta, clocotește.
 Ciorba fierbe, se gătește,
 Aburul se îndesește,
 Pregătind zamnă din pește.
În cazanul cu pricină
Mama pregătește cină:
- Vai, ce zamnă cu gust fin,
Când cu pește fundu-i plin.

SATUL MEU

Câtă dragoste-i în piept
Să cuprind un sat întreg,
Căţeluşa de pe prag,
Şi-o fărâmbă de moşneag.
 Soarele din cerul greu
 E mai blând în satul meu,
 Prin rudenie legaţi
 Chiar şi câinii sânt ca fraţi.
Ici-colo pe funii lungi
Albituri, năframe'n dungi,
Dealul, râul şi făţarea
Le-am dorit din depărtare.
 Ochii mamei limpezi, dragi,
 Şi salcâmul cu desagi,
 Pomul, drumul, păsărica
 Nu le schimb pentru nimica.

ROUA DIMINEȚII

Picăturile de rouă
Pe crenguțe-au adormit,
Le păzește luna nouă
Pân' la soare răsărit.
 Vântulețul lângă floare
 Le adie'n subțiori,
 Printre razele solare
 Licăresc mii de culori.
S'au trezit pe buburuze
Și-au pornit la vale-ușor:
Le-au spălat pe nas, pe buze,
Pe-aripioare, pe căpșor.
 Spală gingaș iarba verde,
 Gândăceii în culori,
 Gâzele de pe mansarde,
 Ochișorii tuturor.
Colo'n roua dimineții
'I mușuroiul de furnici
Doar răsare'n floarea vieții
Soarele cu ochi fierbinți.

CÂRDĂȘIA

Cică câinele viclean
Cârdășea cu-n lup avan.
Lupul prada o prindea,
Câinele o împărțea.

De la stâna cu oi tunse,
Lupul o oiță-aduce.
Au mâncat, s-au odihnit
Și la joacă au pornit.

Câinele pe un imaș
Zice lupului trufaș:
-Hai la fugă să pornim,
Peste râpă să sărim.

Lupul se porni 'nainte
Câinelui să-i dee minte.
Iar Grivei din urma lui:
Râpa este - lupul nu-i.

Lupul râpa când sări,
În ea viața-și risipi.
Câinele viclean se'ntoarce,
Oaia s'o termine'n pace.

Lupul prost s'a dus de râpă,
Câinele l-a pus în cârcă.
Cârdășenia câinească
Trebuia s'o deslușească.

Așa-i în societate:
Unii i-au pe lup de frate.
După ce îl folosesc
Ca Grivei - crunt îl căznesc.

LEPRA

Pe malul unui iaz, o salcie creștea
Și pe tulpina ei un șarpe odihnea.
Alene se'ntindea, la soare se uita,
Și în căldura lui, ce bine se simțea!
De-odată vede jos, că saltă o broscuță,
Cânta, sărea în sus, ștregara cea prostuță,
Apoi pe burtă'ntinsă la soare se'ncălzea
Iar lepra din copac îi șuieră așa:
- Nemernico și tu, acumă îndrăznești
Lumina să-mi ascunzi și raza să-mi răpești?
Răspunse sărmănica: - Se poate-așa ceva
Fiind mai jos de tine, pe soare-al astupa?!
El cu lumina lui pe toți ne-a încălzi
Și ție ți-ar ajunge, și'n mine s'ar opri.
-De nu te-ascunzi acumă, îndată te înghit,
Precum anțărt părinții - toți puii mi-au răpit.
Părinții mei sunt broaște, năpârcă nu mâncăm.
Dar lepra a'nghițit-o: - Așa ne răzbunăm.

La binele ce-l face vecinul omenos
Sărim c'o mușcătură de șarpe veninos.

UMBRA ȘI IEDUL

Pe imaș un alb ieduț,
Țintat, are un bănuț
A păscut și însetat,
S'a pornit la adăpat.
-Vai de mine, ce-o mai fi?
Speriat el se opri.
Drept la el din jos în sus
Se uita un ied ascuns.
Era negru, cornorat,
La bătaie s'a băgat.
Când ieduțul bălănuț
S'aplecaser la băut
Iedul negru s'a'necat,
Dacă nu m'a ascultat.
Mă întorc în ajutor
Poate-l scot eu de picior?!
Când se'ntoarce înapoi
Iedul negru-i în zăvoi.
-Intră'n iaz să ne scăldăm,
Strigă el, să ne-alungăm!
El cu umbra s'a jucat
Până ce s'a săturat.
-De aicia vei rămâne,
Să m'aștepți, că vin și mâine!

TELEFONUL FERMECAT

Soarele a răsărit
Și cu mine a vorbit
Printr'o rază de lumină -
Telefonu-i în grădină.
 Vântulețul a bătut,
 Legătura s'a'ntrerupt,
 Căci crenguțele ștregare
 Au rupt razele de soare.
Iarăși sună ne'ncetat
Telefonul fermecat.
Soarele din nou mă cheamă
Să mănânc un strug de poamă.
 Bine-i vara în grădină
 Unde-s fructe și lumină,
 Îi strig soarelui: - Să știi,
 Măine iar te-aștept să vii.
Soarele se scaldă'n râu,
Mă îndeamnă ca să viu.
- Lasă, când oi crește mare
M'oi scălda pe el călare.
 Iar natura uimitoare
 Se gătește de serbare:
 Se deschid petalele,
 Murmură izvoarele.

PISICA

Pisicuța s'a bronzat,
Ea culoarea și-a schimbat.
Motănelul la vecină
O admiră din grădină.

Cățelușul îl zări
Înciudat îl hămăi,
Sărmănelul nu știa,
Că pisica-l zeflemea.

Ea se scaldă în țărână,
Cu codița se alină,
Toarce cu lăbuța mică
Tot privind la motănică.

OGLINDA

Oglinjoară rotunjoară,
Spune-mi, dragă surioară,
Față albă și spumoasă
Este'n clasă mai frumoasă?

Obraji rumeni, buze dulci,
Arcuri la sprâncene'nguști,
Spune'n taină, draga mea,
Mai frumoase nu's, așa?

Eu sânt tânără, sfioasă,
Și la corp sânt mlădioasă,
Dinții albi îmi strălucesc
Când șăgalnic îți zâmbesc.

Spune-mi sincer, sânt un înger,
Sânt ca steaua cea din cer,
Știi, că vreau să fiu zeiță
Purtând falnica-i scufiță.

Oglinjoara se mâhni
Când stăpâna amuți.
Ești frumoasă, îi așa,
Da'nțeleaptă-i sora ta.

Dacă stai să te gândești
Toți pe dânsa o iubesc.
Ea-i ajută, îi susține,
Ei se simt cu dânsa bine.

Scăpărând din ochi scânteii
O aruncă drept în foc.
- Știu că mă dezic de soră
Dar rămân regină'n horă.

PLOAIA DE PRIMĂVARĂ

Plânge ploaia bătută de vânt,
Picură lacrimi pe golul pământ,
Nourii grei se aud trăsnind,
Zarea înroșită se lasă plesnind.

Râu'n vale vuie zgomotos
Clocotindu-și apa în văzduh spumos,
Crengile'nnegrite cheamă suspinând
Valurile ploii aprig legănând.

După-o iarnă rece, cu dezmăț adânc,
Doar furtuna face fulgerul voinic.
Scânteiază'n zare norul destrămat,
Streșinile casei toarnă ne'ncetat.

BADE, MĂI! (cântec)

Se închină plopi și frasini.
Iar cararea mea de patimi
Șerpuiește'n deal și'n vale,
Fluturând albe basmale.

Plâng cu florile de tei,
Bade, nu vii să mă iei?
Via'n toamnă se zorește,
Așteptând mi se urăște.

Zbuciumă frunza în vânt
Vino, bade, mai curând.
Plâng cu frunzele de nuc
De dor, bade, ma usuc.

Iarna'ncalecă nămeții
M'au uitat în sat băieții.
Vino bade la izvor
Măcar de Crăciun, că mor.

Bate vânt de primăvară
Badea nu-i de-un an și-o vară,
Nu cumva, bade,-ai aflat
Că dorul ți-am alungat?

Să te ardă dorul meu
Cum m-a ars și dorul tău,
Ochii să-ți usuci de plâns
Căci de tine m-am dezis.

LICOAREA

Zi de zi aştept scrisoare
De la fiu din depărtare -
Ori că-i tare ocupat,
Ori de casă a uitat.

Stă cutia cea poştală
Ruginită'n bălămăli,
De-aş deschide-o din greşeală
Ştiu, ar scârţâi'n sforţări.

Dar spre seară poştăriţa
Telegramă ne-a adus.
Scrie fiul: cu fetiţa
Vin cu trenul din apus.

Aduc telegrama'n casă
Pentru tata s'o citească.
Iar cu dânsa soarele,
A bronzat răzoarele.

Deschid uşa la cămară
Ca să fie cald şi-afară
Să'ncălzească orice poartă
De-un răvaş suflare poartă.

S-a făcut lumină'n prag,
Uită tata de toiag.
De cutia cea poştală
S-a lăsat ca de o boală.

SECETA

Năduful dimineții usucă roua'n zori.
Apar pătrunzătoare, din cerul fără nori,
Lungi raze orbitoare, care pătrund adânc
Printre copacii veștezi, prin colb intră'n pământ.

Pământul geme'n taină, oprind izvorul surd,
Cu gurile căscate privesc la soare crud.
Căteii din ogradă, din coadă dau din rar
Și nu-i nici o scăpare de fulgerul solar.

Adie-un vânt fierbinte, ce portă colb încins
Care pătrunde'n suflet și'n ochiu'ntredeschis.
Arșița orbitoare apasă peste văi,
Chiar lumea zburătare ascunsă-i de scânteii.

Cu gurile căscate toți caută un strop
De apă dătătoare de viață și de rod.
Se leagănă'n tăcere doar iarba pentru fân,
Ea nu simte durere și n'are nici un chin.

Plăcutuțele gigante și fragede dispar
Se pare că se'nchină pământului amar.
Natura vie-i moartă pân' seara, hăt târziu,
În așteptarea ploii, murind de timpuriu.

În jur e disperare și deznădejdea-i grea
Doar gânduri zdrențuite apar în mintea mea.
Mă uit cum clocotește în valuri suri călduri
Și înțeleg că seceta e plină de arsuri.

O bură de ploiță, trezi-va somnul greu
Ca focul ce-l aduce-n scăpare Prometeu.
Doar bolta argintată, domnească, mă gândesc
Rămâne surdă, mută, la chinul pământesc.

ȘACALII

În bălțile cu apă pruntă
Broscuța, dacă-i mică,
Era primită ca mărunță,
Dar se vroia voinică.

Dorind adânc a nimeri
În mediul de urieși
Porni banchet, și-și potrivi
Tot musafiri aleși.

Câtiva rechini din soi domnesc
Din neamuri nalte, pui,
Reptile mari tot poposesc
Doar anaconda nu-i.

Ciocnea ea mândră la ospăț
Păharul burduhos
Cu crocodilul îndrăzneț,
Cu crabul veninos.

A doua zi, din obicei,
În locul de răspuns
Porni la chilerii de ieri
Da'n gușă a ajuns.

Căci cocostârcul la plimbare
Cea broască își pofti,
O înghiți din întâmplare,
La foame-o potrivi.

La fel șacalii de uscat
Din neamuri provenind
Se știu printre ai săi stimați
Mărunții călărind.

RÂMA

Primăvara, pe săpat,
Ies găinile să scurme.
Apucând râma de cap
Ciocul trag, ca s'o desfunde.
Între ele cocotesc:
- De nănași îmi potrivesc
 Două râme'n cumătrie!
Porumbaca cea dulce
Stă de-o parte cu cucoșul:
- Puii de-și feresc de noi
 Nu-i banchet, da' tă răboi!
Auzind așa gâlceavă
Râma iese din subsol
Vrând finuții mici să-și vadă
Nimeri'n stomacul gol.
Iar găina chiar de-i prostă,
Meșteșugul de vânat
Și-l cunoaște, să ciupească
Poate râma după cap.
Și'n obștime e primit
Împărțirea pâ'n' la fine:
Ține-ți ochii în pământ
Că lumina nu-i de tine.

MÂNA

Pe-o mână de tată te sprigini
De-ți ștergi ispita ce-ți vine,
Cu mâna de mamă pe margini
De mergi, stabil vei rămâne.

De ai vreun obstacol în cale
Spre țel, revino acasă
Ca mâna de frate să-ți spele
Nițel necazul ce-apasă.

De-o palmă străină te aperi
Când ea spre tine se'ndreaptă,
Doar palma deschisă, de-i ceri
Ajutor, o strângi împăcată.

Străinii din drum dureri vechi
De văd, se duc mai departe,
Uitând, că în viață prea des
Se aleg loviți pe din spate.

Revino-ți în fire și lasă-ți
Pe ieri mânia de mâine.
Ajută-ți vecinul, destupă-ți
De-l ierți, pumnalul din tine.

PRELUDIA DE MÂINE

Izvorul apa-și strânge din greu cu picătura,
Se scurge în șuvițe, măbind încet măsura.
Știința, ca izvorul, cu legi amănunțite,
Apune pe la tâmpile, pe barbe'ncărunțite.

Tezaurul de veacuri, prin cărți mari încuibate,
Adună minte trează, spre fapte îndreptate.
Deșteaptă și tăcută îi cea parte-ofertă
De-așteptă'n modestie în cartea din copertă.

De ești copil-izbândă, tu mâine vei obține
Tot ce părinții astăzi n'au reușit să'mbine.
Organizează-ți mintea, deprinde-o să lucreze,
Căci oboseala-i trece, de-i pusă să vegheze.

Azi lapovița vieții de mâine va depinde,
Învăță-te să cauți, spre cărți țelu-ți întinde.
Triumful existenței prin chin se plăsmuiește
Iar idealul soartei prin muncă-l dobândește.

Superba-ți tinerețe n'o risipi zadarnic,
În tine e preludia, căci haosu-i amarnic -
De spațiul s'a'ntinde'n lumini peste hotare
Precum un fascicol s'ar strânge'n buzunare.

PRIMĂVARA

Toată ziua ninge, cu petale plouă
Căci azi ești mireasă, Primăvară nouă.
Se întind pe drumuri, prosop pentru colaci,
Mândră ți-i coroana prinsă pe copaci.

Pe procop străluce pâine cu soare,
Pentru prier-mire așa înviorare.
Vălul alb ca spuma freamătă în vânt
Răspândind miroznă dulce pe pământ.

Oaspeții, nuntașii poposesc prin iarbă
Îmbrăcați de nuntă, se grăbesc degrabă.
Se aștern agale nori de zahăr mici.
Pe petale-umflate-s mii de licurici.

Roua cristalină-i astăzi drușcă mare,
Pe fundiță pietre nestemate are.
La pomii vornici, mândrilor flăcăi
'N piept le prind petale albe din văi.

NUNTA

Prierul ca Primăvară
Nuntă mare'ncepe-afară.
Au pornit de sărbătoare,
Pregătiri fermecătoare.
 Vin cocorul c'o cucoară
 Ca nănași la Primăvară,
 Druștele-s din floricele
 Și mai mari și mititele.
Toți lucrează încordat,
C'așa nuntă mi-i pe plac.
Nuntă nu de-o zi, de două,
Ci de nouăzeci și două!
 În râu racii prind moluște
 Să le pună la găluște.
 Albinuțele-aduc miere,
 C'așa obiceiul cere.
Pițigoii cern făină
Din copaci spre rădăcină.
Toți gândacii fac colacii
Fluturașii toarnă macii.
 Fac lalelele cunună
 Pentru nun și pentru nună
 Ș-apoi mândrii ghiocei
 Prin cunune prin scânteii.
Cântă toată ziua iară
Greierașul la vioară,
Viorelele susțin,
Sună gingașii senin.
 Toba-i la ciocănitore:
 Cântă la porăitoare.
 Ce serbare colorată
 Și de musafiri bogată!

FLOAREA SOARELUI

Pe floarea soarelui, puțin mai aparentă,
Căzu o picătură transparentă.
Miracolul culorii o admiră:
-Vai, soare rece, iată ce mă miră!
 Și legănată de ulcioarele uscate
 Chemă în ajutor surorile fârtate:
 -Veniți c'avem de lucru pe o noapte
 Vom răspândi parfumurile scoapte.
În fagurii de răsărită înflorită,
Mai cade-o picătură răcorită.
Și în curând toți fagurii spălați
Se legănau în vânt înmiresmați.
 Tulpina'nviorată se îndoaie,
 Îi mulțumește vântulețului de ploaie.
 Se'nchină floarea soarelui la lună:
 -Satisfăcută-s, soro, noapte bună!

PERECHEA

Tot ce azi pe lume trece
E făcut pentru pereche,
Ziua, noaptea îs legate
Pe vecie cununate.

Prierul și Primăvara
Ne previn că-i cald afară,
Vara vine în perechea
Soarelui, de-i stea cam veche.

Toamna plină, durdulie,
Tot cu vinul e dulcie.
Numai Iarna, dacă-i rece,
Și-a luat moșneag pereche.

Și tot pomul roditor,
Are fructul trecător.
De Pământ Apa se ține,
Omului să-i fie bine.

Omul fără de pereche,
Ca o umbră neagră trece,
Geaba bea, geaba mănâncă,
Ca o râpă mai adâncă.

Și perechile-s din fire,
Cu menire'n prelungire.
Căci ființa fără pui,
Ori că este, ori că nu-i.

LA PESCUIT

Zorile au răsărit,
M-au trezit la pescuit.
Soarele mă urmărește,
Nu-mi pripește nici un pește.
 La amiază pe furiș,
 Mă dosesec într'un tufiș.
 Undița din mâna mea
 Nu-mi ciupește cât n'aș vrea.
Soarele puțin jenat
Prin frunziș s'a'mprăștiat -
Știe că-l iubesc prea tare
Fie ziua cât de mare.
 Se strecoară printre pomi,
 Prin strug de salcâmii moi.
 Mireasma din floarea albă
 Mi-o'nfășor la gât ca salbă.
Se plelinge-a lui strălucet,
Dus de raze intră'n cuget.
Mi se bagă sub pleoape
Parcă-ar fi deja mioape.
 M'a trezit un plescăit
 S'a prins soarele'n cârlig.
 Când trag undița mai tare
 Pe-un păstraș îl scot călare.

NĂRAVUL

Pe petale un bondar
Zumzăie autoritar:
-Tu ce cauți, iar nectar
De-mi dai buzna la hotar?
Fugi coala din locul meu
Ori te'mpung cu acul rău!
De albină ești cam mică,
Iar de soră, nu-mi sta'n pică.

Albinuța îngrozită,
De-al lui zumzet asurzită,
A zburat pe altă floare -
Mai departe de strâmtoare.
- Veninos mai ești, părinte,
De ți-ar face miere ghimpul,
Dulce suc, nectar sorbind,
Îl transformi doar în venin.

Și'ntre oameni diferit
Tălmăcit e ce-au citit:
Din povește ia ce vrea
După stricăciunea sa.
Căci năravul din născare
N'are loc spre îndreptare.

IMN BOBULUI

Știi tu bobul cum se crește,
Câte încercări pășește,
Când plugaru'n sol îl culcă
Și cu brazda îl astupă?

Gras pământul îl hrănește,
De dușmani îl ocolește
Pân' ce firele verzui
Nu răsar sub cer căprui.

Vântul proaspăt răcorește
Gingaș frunzelor șoptește,
Taina vieții o'mpresoară
Dintr'o vară'n altă vară.

De la soare ia căldură
'N spic să-și facă coafură.
Ca fasolea bobul crească
Spicu'n sărcinat să nască.

De la tata ia sudoarea,
De la ploaie - scăldătoare,
De la lună ia culoare
Galbenă la cingătoare.

- Vai ce soare-mi crește'n frunte,
Spune spicelor cornute.
Paiul trainic, din piernuțe,
Poartă boabele'n hăinuțe.

Spicul viu lângă altare
Seamănă c'o lumânare
Iar prin raza lui semeață
Prinde roua ce-i dă viață.

De la aripi călătoare
Ia mirozna mișcătoare.
Îl ajută fiecare
De la mic și pân' la mare.

Se revarsă'n zări fierbinte
Grâu'n valuri spumegânde.
Toarnă tata motorină
Pentru brazde la combină.

DOR DE TATĂ (cântec)

M'am născut orfan pe lume

Și n'am tată cui îi spune.

În război căzuse tata

Și-a rămas singură mama.

Vreau să-l văd și n'am răbdare

Da'ntr'acolo nu-i cărare,

M'aș duce nu m'aș întoarce

Dar cu mama ce aș face?!

Vreau să-l iau de mâini pe tată

Să ne vadă lumea'n stradă,

Unchiu-i blând și mă mângâie

Nu așa cum 'mi place mie.

Refren:

Dor de tată, dor de tată...

Nu-l văzusem niciodată.

VINO, TATĂ (cântec)

Vino tată să mă iai
Că aicea nu-i de trai,
Vino tată să mă iai,
Chiar de alți copii mai ai.

Mai bine'n război mureai,
Decât singur mă lăsaî.
Nu te așteptam la poartă,
De știam că nu am tată.

Toți copiii au un tată
Strânși de mână merg pe stradă,
Îi văd zilnic printre gard
Stând cu alți copii în prag.

De-ai plecat în țări străine
De ce ai uitat de mine?
De trăiești aici pe-aproape,
De ce vremea ne desparte?

ȘOARECELE ȘI ȘOBOLANUL (fabulă)

Pândit fiind de-o mătă
Un șoarec speriat
În altă găurică
Din spaimă s'a băgat.
 În ea, pe paturi 'nalte,
 Dormeau grași șobolani
 Pe pierne afânate,
 Pe masă-aveau gâscani.
Șocat peste măsură
De raiu'mbelșugat,
Pe cel cu blana sură
Ca frate, l-a'ntrebat:
- Și, cum de ai revanșă?
- Am funcție, gândesc,
Distribui după faptă
Avutul cel obștesc.
 Capcanu-mi iau ca armă:
 Pun grâu în vârful lui
 Gâscanului ca hrană
 Ori cloșcăi cu dulci pui.
Și astăzi tot guzganul
Îi șoarecul de ieri
De'n lege e motanul
Tot șef e pe averi.
 Împarte după carte
 Surplusul din ambar
 La fine-mi face parte,
 Cui bobul, cui un car!

OAIA ȘI ȘARPELE

O oiță'n strai bălan
Vede-un șarpe mic, orfan.
Îl jeli: - Te-oi legăna
Și-n lăptică te-oi scălda.
L-a culcat la cald, că-i rece.
- Vara vine, timpul trece,
Lapte dulce-i aducea
Și la sân îl încălzea.
Șarpele din ochi creștea,
La culoare se schimba,
Din micuț și oropsit
Mândru se făcu, voinic.
Când ieși din iesle-afară
Pielea-i strălucea solară.
Se urcă'n copac colac
Șuierându-și după plac.
- Lapte proaspăt vreau, și iute,
Mergi la mamele cornute.
Oile pornise'n car
Lapte să-i aducă'n dar.
Însă pofta nu-i trecea
Și mai rău amenința:
- Vă omor pe toate-odată
De n'am lapte la comandă.
Un arici, din întâmplare,
L'a'nțepat cu ghimpii tare.
Printre tufe l-a târât:
Noapte bună, în sfârșit!
Și'ntre oameni sânt poftoși,
Mercantili și veninoși,
Tot ce are cineva
Pe nimic și-ar procura.
Să nu uite că'n tufiș
Ca pe șarpe-l trag pieziș.

IUBIT IERI, MÂINE

Privirea ta, cea caldă,
O simt toți, căci îi scaldă.
Grămadă simt că-i bine,
Ai fost iubit ieri, mâine.

De ai scăzut întâmplător
Copiii vin în ajutor.
Afirmă: - O să fii bine,
Ai fost iubit ieri, mâine.

Când toamna îți depune
Petale albe'n frunte
Ai tăi zic că-ți stă bine,
Ai fost iubit ieri, mâine.

Și când de boală stai la pat
Iar toți au chip îngrijorat,
Întreabă: - Ți-i mai bine?
A fost iubit ieri, mâine.

Când de boală săcerat
Pe patul morții aruncat
Te plâng, că nu ți-i bine:
Ai fost iubit ieri, mâine.

Privirea încă-ți caldă
De pat pe toți îi leagă
Și vor să-ți fie bine.
Ai fost iubit ieri, mâine.

DECORATĂ

Printre frunze soarele
Își destramă razele.
Cu o rază mai semeață
Mi-a pictat pistrui pe față.
Mi-a juchit nasul de-un strai
Iar sub dânsul flori de mai.
Eu îl spăl îngrijorată,
Și mai tare se arată.
Să-mi desene câte-o vrea
Că pe nas or încăpea.
Fratele m'a întrebat
Cam de unde le-am luat?
- Soarele m'a decorat
Pentru lucrul devotat.
Mi-a încape, dacă-i cer,
Câte stele sânt pe cer!
Le port mândră și-n spinare,
Las să știe fiecare.
De lucrează în grădină
Decorat va fi ca mine.
Vreau și tata să le vadă
De plecăm iar la livadă.

PLOAIA DE VARĂ

Cerul siniliu destramă...
Astrul în săgeți de foc
Scapă întristat prin vamă
Picături hoinare'n joc.

Ploaia limpede de vară
Scaldă soarele'n lighean,
Rândunelele nu zboară
Stau sub streșine la geam.

Cucostârcii în cuibare,
Sus, în vârful de telegraf,
Feresc ouăle de ploaie
Că's ciocnite de puștani.

Ploaia caldă aburește
Drumul, florile'n câmpii,
Prin băltoace se zărește
Zbenguire de copii.

GÂNDACUL (fabulă)

Un gândac pe sub ambar
Făcu boț din băligar
Și-l ducea de prânz la masă
Rostogol prin iarba deasă.

Bulgărul mereu creștea
Și pe spate-l apăsa,
Greu îl ridica la deal
Printre urmele de cal.

Multe hopuri, spini și scai,
Le-a trecut cu chin cu vai.
Când să-l tragă'n vizuină
Vrăbioiul hăț-popât:

Bulgărul i-a ciugulit,
De aripă l-a ciupit.
Cum era să se întoarcă?
Hai alt cozonac să facă.

Dacă ai copii, la fel,
Te-ai griji și tu nițel.
Eu, fiind mărunț de tot,
Mi-i hrănesc așa cum pot.

Orice inimă mărunță
Pentru viață iute luptă.
La înec de-un pai s'apucă,
Spre păgânii crunți s'aruncă.

PĂHĂREL

Păhărel, ești bun de gură
Când ești plin cu băutură.
De te țin de un picior
Îți simt gustul cu amor.
Păhărel cu'nvârtitură
Tura ta îmi împle gură.
Bun e vinul cel spumos
De-i băut cu-n om frumos.
Păhărel cu ieșitură
Ghiurghiuliu îmi vii la gură.
Bine-mi place să-l cinstesc
Lângă neamul strămoșesc.
Păhărel cu vinul tare
Te ciocnesc cu poftă mare,
Pentru rude nu jelesc
Și-un butoi moldovenesc.

GURMANUL

Licuriciul noaptea luminează,
Omul face negru în amiază.
Freamătă pădurea'n liniştire
Omul rug i-aprinde'n pârlolire.

Ca fiinţă gânditoare, spune:
Omule, de ce-ai venit pe lume?
De-ai venit să pustieşti natura,
Ori la rele să nu-ţi tacă gura.
Să porneşti nevoi distrugătoare,
Să'nmulţeşti calamnităţi fatale.
Nu veneai deloc în lumea asta
Nu te-ar blestema natura moartă,
Nu piereau fiinţe neumane,
Nu-ţi urau plăcerile gurmane.
De-ai venit s'o faci mai ordonată
Fie-ţi fapta binecuvântată,
De-ai venit s'o aperi de năpaste
Şi de orice întâmplări nefaste
Nu-i mai potrivită'n lume fire
Care lasă dulce amintire.

VĂNTUL

Bate-un vânt de primăvară
Legănând colb cu vapori,
Soarele plutește-afară
Ca pe valuri, printre nori.

Suflă vântul pe sub sârme
Șuierând surprinzător,
Poartă ramuri peste gârle
Șfichiind ne'ndurător.

Puișorii fug sub cloște
Scoțind ciocul prin peniș,
Zboară'n aer câte-un pește
Aruncat de-un val peziș.

Lecăiesc în geamuri frunze -
Zburdă'n aerul imens,
Printre poale se ascunde
Să înceapă mai intens.

Unesc cerul cu pământul
Nori de praf sur cu nisip,
Și slugarnic se închină
Tufele în verde chip.

Astfel iarna fuge iară,
Scăpărând, tunând, gemând.
Se întorce'n glie,'n țară,
Vara caldă, fluturând.

BROSCUȚA

Într'o baltă o broscuță
Se scâlda prin stuf goluță.
Gura mare, cât o burtă,
No'nchidea nici pe-o minută.
 Când colo zări o rață
 Îmbrăcată'n alb, semeață,
 Ș'o întreabă: oac, oac-oac?
 Ea-i răspunde: mac, mac-mac!
- Lasăți haina, ne-om scâlda,
A'nnota te-oi învăța.
Prinde-mă, de poți pluti,
Pe sub apă mă-i găsi.
 Rața vrea ca s'o ajungă,
 Coadă nu i se scufundă.
 Dă grăbită din picioare,
 Râia râde'n gura mare.
De pe mal un cocostârc
Vede rața gâfâind.
- Stai, cumătră, îți promit
De o prind, pe loc o'nghit.
 Gâtul ciocului s'a'ntins
 Broasca șmecheră a prins.
- Să nu te mai rățoiești
 Că în gușă-mi nimerești.

VICEVERSA

Mai dăunăzi un bărbat
A pornit cu șeful cearta,
S'a întors acasă beat
Și crezând că-i ține poarta,
Rău amica și-a muștrat.

S'a culcat și a visat
Cu soața că nu-i unire,
Iar dulăul dezlegat
Spre a lui nedumerire
A fugit și s'a'mbătat.

Încercând în două labe
Ca stăpânul său să meargă
A căzut, s'a tăvălit,
Și cu greu, în patru labe,
Spre dimineață s'a târât.

Și din prag porni să'ncerce:
- Dă-mi pe dinte, de mâncat,
Mămăligă nu prea rece
Și un borș nu prea sărat.
Și mai iute, pofta-mi trece.

Când stăpâne te'ntorceai
Eu la poartă te'ntâlneam
Îți dansam, cum îmi cereai,
Împreună ne culcam,
Eu de pază, tu dormeai.

Nu fă tarăboi în sat,
Ce mă faci de râs măi, vere,
Unde noaptea ai îmblat
Ai dat gust de păhărele,
Ș'acum umbli ca turbat.

El, dulăul, uite-i cere
Sărutări, de-i turmentat
Îl alung, a mea părere...
Printre pleoape, degajat,
Soața-și vede, ce plăcere!

Ilenuțo, 'n orice floare
Este 'n mijloc câte-un soare.
Dar în patru floricele
Știi câți sori găsești în ele?
- Numai unu-i începutul
Și-l iau toate cu'mprumutul!

DAC'AM FI ȘI NOI AȘA

- Știi că Soarele se'nsoară
Și-și ia Luna, că-i fecioară?
- Să nu faci, bade, păcat,
Că demult s'au însurat.
Și copii au câte stele
Și mai mari și mititele.
Noaptea luna îi păzește,
Ziua tata-i încălzește.
Dac'am fi și noi așa
Nici o stea n'ar mai cădea!

PERMIS PROMIS

Viața-i dulce prin făptură
Pentru cei ce'n creatură
Prin nimic n'au avansat
Când spre vârf permis le-au dat.
 Bine-i când motanul tace
 Vrând cu soarta să se'mpace,
 Dar de merge'n apărare
 Când atacă - n'ai scăpare.
Ea de curge'n dungi tărcate
Și de leac, și pentru moarte,
La daltonici e vărgată
'N negru-alb, de ceartă'n soartă.
 Vreau să fug pe-ascuns de ea,
 Dar ursita îi a mea.
 Mi s'ascunde'n oală goală
 Ori mi-împinge cursa'n boală.
Și la toți decurge bine:
Ieri mai bine decât mâine.
Nu știu de mai încasăm
Vreun acces la oxigen.

TREABA

Mingea pân' târziu jucasăm,
Pe'nserat pornii acasă-mi.
Mă temeam, dar luna blândă
Mi-a prins umbra mea de pândă.
 Merg cu umbra într-un pas
 Și de dânsa nu mă las:
 Îi mai lungă decât mine
 Și la frică-mi prinde bine.
Când colo îmi iese'n cale
Un dulău cu umbra'n șale,
Umbra-i mare, de-un vițel,
Dar s'au speriat nițel.
 Când pe noi ne-au întâlnit
 S-au oprit pe loc smerit.
 M'am îmbărbătat puțân
 Dar tot merg cu frica'n sân!
Mă apropii cătinel
Și-l cunosc pe Tărcușel!
Toți truspatru, îndrăzneț,
Am sărit și-un gărduleț.
 M'a luat în brațe tata,
 Cina m-a muștrat, că-i gata.
 - Treabă, zic, avu-i în sat,
 Și adorm la mama'n pat.

INCENDIUL

În incendiu, sus pe stâlp,
Spânzurată luna arde.
A legat-o vreun păgân
Și-a aprins-o cu pitarde.
 Toți vedeau cum arde'n vânt
 Luna nouă cam smerită.
 M'aș sui în vârful s'o sting
 Apă n'am, n'am nici dorință.
Pe jumate s'a topit.
I-a rămas un strop de pară
De ardea mai domolit,
Lumina lungei nopți de vară
 Pâlpâie la stâlpul meu,
 Se zărea mai mult de-o hrincă.
 S'o dezleg îmi pare rău
 C-am s'o scap în colb mi-i frică.
Pe la miez de noapte, geamul
M'a trezit din pat, orbit,
Arzând ștreangul suie dealul
Luna nouă'n zbor grăbit.
 Luna, una,'n cer apune,
 S'o iubim s'ar cuveni.
 Iar natura-i pentru-o lume,
 S'o păstrăm ar trebui.

CALUL POPII

Ziua limpede de vară
Împle spațiu'nalt, senin.
Prin crenguțe, uite, zboară
Calul popii cel divin.
 El planează pe petale
 Să ia gustul la nectar,
 Cu aripile agale
 Se avântă pe ambar:
Prinde razele în rouă
Când e ziua către zori,
La amiază, de nu plouă,
Pofta-și varsă'n iaz cu spori.
 Dă din coadă a binețe,
 Duce'n zbor insecte mici,
 La petreceri, pe ospețe,
 Elizeu e de pitici.
Doarme'n miez de floare coaptă
Cu aromă îmbătat,
Legănat în dulce șoaptă
De amar catifelat.
 Libeluța răbdătoare
 Îl așteaptă'n nopți căpriei
 Ca femela'ncrezătoare:
 Să se'ntoarcă la copii.

SPERANȚA

Printre dealuri cade grabnic,
Se coboară'n râpi adânci
Bezna nopții, monstru strașnic.
Bezna dă, venind în brânci.
 Umbrele de frasini intră
 În tunelul nesfârșit,
 Împletind în zid s'avântă
 'N spațiul cel imens, lătit.
Tot dispare'n întuneric,
Tot s'ascunde'n casa lui,
Doar drumețului amarnic
Îi străluce steaua lui.
 Frica'ntunecoasă-apasă
 Peste ochiul încordat,
 Se strecoară'n sân cu gheață
 Fiorul încororat.
Multă vreme tot înghite
Neagra noapte'n jur foșnind,
Iar năvala lui se simte
Pân' în zori acoperind.
 Noaptea, bezna-i nesfârșită.
 Când de pază-s zori dormind
 Soarele de se ridică
 'Ntinde ziua licărind.
Fie noaptea cât de'mflată,
Cât de lungă n-ar dori,
Zori de zi o'nghit îndată
Soarele de-a răsări.
 Nu știu unde se cuprinde,
 Ce imense-a cuceri.
 Una știu: că zarea'ntinde
 Noptea'ntreagă zi de zi.
Și în viață răul negru
Când te-acoperă subit
Speră să găsești superbul
Din impas deznodământ.

ȘORICĂ

În ciorap la bunicuță

Șoricelul a iernat,

Își făcu o găurică

Ca să iasă la mâncat.

Lână toarce-o pisicuță -

Ascultând de la bunică

Lungi povești, căci iarna-i grea -

Care lâna subția.

Simțind miros de cărniță

Pâine albă nu mai vrea.

- Ia-o de la vârful cozii,

De la chiț-chiț, de-i putea!

Ea-l ademenește'n frâu

Pe șoric cu'n boț de grâu,

- Las, că-mi place și pânică

Din ciorap de la bunica!

PROMISIUNEA

Zace mama'n pat bolnavă,
Ochii palizi i se spală.
Printre firele de păr,
Licăriri, ce nu prefer.

O privesc pe sub broboadă
De prin stratul de zăpadă:
- Vin la mama, soare bun,
Să-i destrămi omătu'n scrum.

Ca un înger scump, iubit,
În trei zile-a'mbătrânit.
Lasă-i fire negre'n tâmple,
Fă minunea să se'ntâmple.

Îți promit c'am s'o ascult
În tot lucru-am s'o ajut,
Prin puterea ta divină
S'o ridici iar la lumină!

M'a scula, copilul meu,
Grija pentru voi mereu.
Să vă văd creșcuți așa,
Cum tăticu vă dorea!

ÎNCORNORATUL

Mi-ai pus coarne răschirate,
Nu de cerb.
Ca să nu te'mpung în spate,
Când te'ntreb.
- Ce mă lași, când verzi sânt fagii
De prăpăd?
Sânii albi mi-mpung obrazii,
Când îi văd.
Zace dorul tău în mine,
Grav bolnav.
Nici nu știi, dacă-i mai bine,
Că-ți sânt sclav.
Nu-mi văd coarnele din frunte
Dinadins.
Rău nu vreau să ți se'ntâmpie
De-s respins.

HOLTEIUL

Foaie verde flori de tei
Dulce-i viața de holtei.
Floare roșie de mac
La holtei femeii le plac.
 Cam lunar la auțiun
 Vine badea Arion,
 Pune casa de vânzare
 Sub ciocan la acuzare.
Vin muierile vădane
Cu nădejdiile'n căpcane
Căci arvonă ia Arvinte,
Dragoste, și nu le minte.
 La ulcica cu plăcinte,
 Cere dragoste Arvinte,
 Dar acontul nu-l întoarce
 Dacă termenul se stoarce.
Presărați pe cărărușă,
De la poartă pân' la ușă
Îi cresc macii înfloriți,
Roșiori, mai spălăciți.
 Orice floare-i o muier
 Ce-i vru casa ca avere,
 Când le vede prin mustețe
 Dă binețe cu blândețe.
Îl ademenesc cerceii
Din urechile femeii,
Ar vinde-o la toate-odată
Dar haremul nu se'mpacă.
 Bată-l naiba de bărbat,
 Câte fete-a încurcat.
 Doar statistica arată,
 Parte are orice fată.

O ÎNDOIALĂ

Văd cum, într'o seară, nepoțica mea
Admira, în tihnă, luna lângă-o stea.
- Veșnicia, uite, tot îmbătrânește
Pe jumate-i moartă și'ncă tot sclipește.
Multe stele moarte am văzut căzând,
În apusul vieții încă licărind.
- Ei, bunică, luna-i în spumosul mai
Și-i în floarea vieții, tânără'n alai.
În amiaza nopții luna spălăcită
Scapă câte-o rază'n viața-mi ofilită.
Mă'ndoiesc că dânsa n'a îmbătrânit,
Raze rare, sure'n capu'ncremenit.
Zbârcituri și pete are presărate
În priviri de iarnă jalnic zbuciumate.
Greu aburcă dealul, cade's jos, aval,
Doarme pe jumate, când se scaldă'n val.

BURETELE

Un lac și-o baltă seacă
De-s cu'n pustiu vecini,
Un vierme'n miez usucă
Și-un pom din rădăcini.
Ușor a pune piedici
În slăvi când te ridici,
Dar poate să se'ntâmplesă
Să cazi di nou aici.
O lună moartă-astupă
Gigantul soare'n cer.
Butoi cu miere strică
O lingură de-oțet.
De ce o mare-i mare?
Nu neagă râuri mici?
De ce un astru-i soare
C'aprinde și pitici?
De ce avem o gură,
Nu două, ca urechi?
Și doi ochi? Ca s'auză,
Să vază, fii buret.
Docil fii în știință,
Din limbă rar să dai -
O'nveți din trebuință
Și'mbib-o de nu vrei!

TIMPUL TRECE

Cântă-un tril privighetoarea,
Eu întind o şuierare.
Pân la vara următoare
O s'o'ngân ca o vioară.
 Crește barza în picioare,
 Căci le ține'n scăldătoare.
 Întru'n apă pân' la gât
 Poate cresc mai iute-un pic.
Bradul freamătă'n albastru,
Când stau iarna la fereastră
M'oi scălda cu apă rece,
Că-s voinic și timpul trece.

PIELEA DE ȘAGRI

Un tată'n pat de moarte
Chemând feciorii săi
Le-a dat de masă-o față
Cu tot farmecul ei.
 Fiind flămânzi, s-o'ntindă,
 În fața lor pe jos.
 Când pofta o să-și prindă
 S-o strângă iar pe dos.
Cu răposatu-n casă
Se puse pe ospăț,
Mai n'o strângeau la masă
Chemând tot noi drumeți.
 Mâncau dormind la masă,
 De lucru - nici gândeau!
 Se micșora mătasa,
 Bucatele răreau.
Curând se roase fața
De cupe, de belșug.
Uitând, că prinse tata
La ușa lor belciug.
 Când s-au trezit feciorii
 Chiar apa dispăru,
 I-au apăsât fiorii,
 Risipa apăru.
Nici masa fermecată
N'ajută la golani,
Doar munca încordată
Ne scoate din grei ani.

CRESC CU ÎMPRUMUT

Păru-mi dă prăsade coapte

Tata - dulciuri, ciocolate.

Mărul - mere, cerul - stele,

Iar bunica jucărele.

Mama-mi coace franzeluța

Iar bunelul mă dă huța,

Pomul - vișini și cireșe,

Tufa - pomușoare-alese.

Fratele, dacă-i mai mare,

Chiar mă portă în spinare.

Numai eu nu fac nimică,

Toți îmi dau, că-s mititică.

Poate c-aduc la pisică

Pâine dulce și lăptică,

Scot broscuța din băltoacă

Că-i micuță și se'neacă.

Pun gândaci cu burta'n sus

La bronzare, și-i usuc.

Mai rup spinii de la viespe

Ca să nu ne mai înțepe.

Am scos râmele la soare

Că'n pământ li-i frig, îmi pare,

Puișorul de găină

L-am scăldat, dormea'n țărână.

Am culcat buboci în pat

Ca să doarmă la curat.

Fac și eu ce pot, ajut

Pe cei mici cu împrumut.

Cu toți, pân' om crește mare

Ca și mine, au crezare.

Datoria știm oricare;

Nici nu pierе, nici nu moare.

LUNG E DRUMUL PÂN' LA TINE

Și-a luat drumul călare
Plopi, mesteceni în spinare,
Se'nconvoaie de-așa cale,
Pomii freamătă a jale.

Șerpuiește'n sus și'n jos
Prin sforțări, anevoios.
Sună frunza'n vânt ușoară
Ca arcușul la vioară.

Lung e drumul pân' la tine
Peste dealuri și coline,
Poartă dealul nori în spate
Dorul numai de-l răzbate.

Dar ajuns în vârf de deal
Se oprește lângă mal.
Râul calea i-a tăiat,
Drumul a descălecat.

Zac mesteceni încleștați
Lângă maluri răsturnați,
Peste apa clocotindă
Numai dorul să se'ntindă.

Vezi stejarii tot rămân
Cu dureri aprinse'n sân,
Flori de plopi se văd plutind,
Printre doruri lunecând.

PLECAȚI DE LA VATRĂ

Trei ferestre amorțite
Nopti întregi nu ațipesc
Cu privirile ținute
După brâul ciobănesc.

Amintirile stau pază
Sub ferestre în toiag,
Dintre stele se coboară
Luna veche pe pervaz.

Stă căsuța ce se stinge
Pe o buză de deal alb,
Iar la streșine se strânge
Nourașul cu fulg dalb.

Drumul fuge de la vatră
Perindând copilării,
Câinele legat mai latră
După jocuri, ștregării.

S'ar porni casa din urmă
După voi a va-aduna,
Dar lăcatul de la poartă
Ruginit nu vrea s-o dea.

Fumul scoate rotocoale,
Se ridică din hodgeac.
După sobă iese'n cale
Să vă cânte-un chiriac.

Veniți fiilor, de doruri
Prunul se usucă'n prag,
La fântâna cu izvoare
Apa murmură șirag.

Tata face cărărușă
Prin zăpadă zi de zi.
De veți bate'n zori la ușă
Tot v'așteaptă a sosi.

Amintirile-s prezentul,
N'au trecut, n'au viitor.
Pe sub tâmpale bate'n centru
Inima șuierător.

MOTĂNICĂ

Într-o zi, cam la amiază,
Mâța pleacă la vânat.
Căci degrabă înserează,
Iar Meucă n'a mâncat.

 Șezi la soare cumincioară,
 Ce te lingi pe botișor!
 În curând vin din cămară
 Cu vreun șoarec mărișor.

Motăniță nu-i prostuță,
Mult la soare n'a șezut,
Simte blana i-i călduță,
Urcă'n pom și ce-a văzut?
 Umbra ei cât îi de mare
 Sare după ea'n copac.
 Hai, ajunge-mă sub floare,
 Asta, soro, mi-i pe plac.

Dar crenguța ascuțită
Umbra ei a schilodit.

O zări zăcând lătită

Și Meucă s'a 'ngrozit:

 - Miau, mămucă, vin' de ia-mă,
 Vreau nespus să te cuprind.
 Bate vântul și mi-i teamă
 Că lângă umbra'n jos mă'ntind.

OMENIA

Printr'o ferestruică mică
La o casă'mbătrânită
Văd pe pat lângă ungher
Un moș vechi privind spre cer.
Cruce își făcea timid
Și pe Domnul mulțumind
Pentru pâine, pentru sare,
Pentru suflet că-l mai are.
Mulțumit e c'a lucrat,
C'a ajuns seara la pat,
Iar cămașa de n-o are
Păi n'o are fiștecare.
Mulțumind de sănătate
Că-i mai bună decât toate,
Nu-i ceru televizor
Mâine poate vreun tractor.

În palatul fermecat
Zace regele la pat,
Împânzit de pagi luxoși,
Împrejur medici sfătoși.
Multe leacuri, doftorii
A'ncercat, dar ca'n pustii
N'are boala'n rege leac,
Fiincă boala-i la stomac.
A mâncat tot ce-i mai bun
A băut pân' în ajun,
N'a poftit de încercare
Pâine neagră și cu sare.
La om viața-i trecătoare
Fie mizer el, ori mare,
Bine-ar fi oricând să știe
S'o trăiască'n omenie.

PORECLA NEAMULUI

Era un om care avea
În mare sărăcie
Sandale vechi, ce le purta
Prin sat ca avuție.
 Peste un timp făcuse rost
 De niscaiva parale
 Și a plecat la iarmaroc
 Săși cumpere sandale.
Pe cele vechi le lasă'n drum
Cum îi ceru nevasta.
Dar până'n seară îl ajung
Pocitele... și basta!
 Din omenie i le-au dat
 Crezând că le pierduse,
 Și'n ciudă el le-a aruncat
 În gărla ce trecuse.
Un copilaș vecin din fund
Le scoate, când se scaldă,
Le-a cunoscut și bucuros
I le aduce'n grabă.
 Fiind avut: cum ar scăpa
 De cele sandalete,
 Ca de-o poreclă ce cândva
 Ne-o dăm în tinerețe.
Și azi respectu-i după trai
De-am fi și'ntr'o ureche,
Ne recunoaștem după grai
După-o pereclă veche.

MOLIPSIREA

Nopti cu pistrui
Si ochi caprui
La geam m'ademenesc.
De vrei sa-mi spui,
C'amorul nu-i,
Ma lasi sa ma topesc.
Cuvantul mut
Ucide slut
De taci, privind pe-ascuns
Odor nestins,
Ridica'n vis
Jaraticul incins.
Nu ma uita,
Nu ma lasa,
De tine-s molipsit.
Privirea ta
N'o pot uita,
Ma arde chinuit.

NEPOȚICA PRIMĂVARA

Moș Gerilă-a'mbătrânit
Nepoțica așteptând.
- N'ați văzut-o cineva
Pe colinele cuiva?
Poartă fustă colorată
Cu aromă presărată,
Prinși de brâu mici licurici,
Pe la poale-i vezi furnici,
Cu aripi de fluturași,
Cu picior de toporași.
Pe fundițe-s buburuze
Cu petale roși pe buze.
În cosițe-s vii izvoare,
Vocea-i tril de călătoare.
Unde nepoțica-mi calcă
Se adună solu'n valcă.
O aduc cucoarele
Dintre zări, cu soarele.
De sub talpele-i fierbinți
Ghiociei răsar grăbiți,
Pe coroană's rândunele
Pe sprâncene-albăstrele.
O cunoaște fiecare,
Ce nepoată moșul are!

HAOSUL VISELOR

Somnu'n tihnă-i îngeresc
Slugarnic și plăcut.
Somnu'n zbucium sufletesc
E zero absolut.
Că-i mai greu ca universul,
Mai adânc ca iadul,
E mai lung ca infinitul
Și-i mai strâns ca lațul.

Cerul nopții somnoros
Coboară vise'n jos,
Monstrul beznei burduhos
Le alunecă în haos.
Vis pestriț, vis în culori
Pierind mai sus de nori,
De-i țepos
Te chinuie și'n zori.

Visuri mari vin, și mai mici,
Sub gene se lipesc
Ca vătavul de furnici
Odihna ți-o hulesc.
Visele mărturisesc
De toate ce-au știut
Ce am gândit și ce gândesc
'S amprentă'n cunoscut.

Văd trecutu'n viitor,
Tot este cu puținți.
Visul înfiorător,
De la gardă-i la dorinți.
Vis ieșit din gând ascuns,
Vulgar, neașteptat,
Gândul tainic a pătruns
În vis neordonat.

Vis smerit și cumpătat,
Vis împăciuator,
Ne-amintește de-alinat,
De-un vis îndrumător.
Visul dulce ca plăcerea
Ca bolta-i străveziu,

Prin somn de uiți durerea
Vezi visul argintiu.

SEMENII

Am fundiță'n păr de flutur
Și pistrui de buburuză,
Port cosițele'n cornițe
Ca ieduții de căprițe.

Pot să stau într-un picior
Ca și barza'n bălcușor,
Zbor la vale'n triciclete
Mai ceva ca un sticlete.

Când ca melcul mă bronzez
Ursul brun înfățișez.
Nu mă'nec, îs cu colacul
Și pot înota ca racul.

Printre semeni mă numesc
Puișor, gânsac turcesc.
Văd, mulți seamănă cu mine,
Dragi mi-s toți, oricine-mi vine.

LEGENDA ANULUI

Din bolta cerului Prinț-Soare
Privea'ncântat la Nimfa-Iarnă,
Cea Afrodită ca o Țoapă
Se zbuguia goluță'n apă.
O îndrăgi la nebunie
Și'n cer o îndemna mereu,
Îi promitea o veșnicie
Dar ea-i refuză dorul greu.
A acceptat să-i fie soață
Sub cerul liber asfințit,
Iar el acordă așa soartă
Și în curând s-au logodit.
Și nimfa-i naște o princesă
Venind cu Primăvara'n zori,
Era o fiică jucăușă
La horă se prindea cu flori.
Crescu la fugă și matură
Peste trei luni era de-acu
Iar nimfa naște-a doua oară:
Zugrăva Vară apăru.
A doua fiică mai molciță
Și mai fierbinte se părea
Scurtase nopțile-olecuță
Să fie zile lungi dorea.
Dorind să aibă trei fecioare
O'nfăptui pe Toamnă. B'at
De bucurie mândrul Soare
Castel bogat le-a ridicat.
Ca să le aibă la'ndemână
Și să le vază'n orice zi
Și-atunci bătrâna Afrodită
Pe Iarnă'n taină-o zămâsli.
Plecând cu Iarna'n depărtare
I-a spus că tatăl i-a murit.
Trăiau în peșteri, fără soare,
În cuibul frâului răcit.
Dar după moartea Afroditei
Istețul An a reușit
Cu veșnicia pe vedete
Să le cunune pe Pământ.

PUTINA RUGINITĂ

Un dulău bătrân, legat
La tulpină de-un copac,
Mârâie pe-o cățelușă
Ce trecea pe-o cărărușă.
Alerga'n colo și'ncoace
Cu găinile buimace,
Mirosea fâneța moale
Saltând castraveți în cale.
Pe ghidușa cățelușă
O hrănea stăpâna'n ușă
Cu un fel de prânz mustos
La miros miraculos.
De dulăul din grădină
Des uitau fără rutină:
Jerpelit, flămând, setos,
Mesteca flămând un os.
Apa o vedea din rar
În ciubărul spart, murdar.
Toți treceau, dar nu-l vedeau,
De doseală nici gândeau.
După-o ploaie în amurg
Schelăind încet, prelung,
A'ncetat. Căteaua egoistă
A șters întâmplarea tristă.
Și'ntre noi prea poate sânt
La piept reci, în simțământ
Uită de bunei, părinți,
Ce-au crescut copii cuminți.

ARȘIȚA STEPEI

Doi ochi de zi și de noapte
Cerul sur poartă în timp
Păzind cu zorile scoapte
Al arșiței anotimp.

Răstoarnă pe-o albă turmă
Căldura'n scânteii aprinși
Țărâna stepei din urmă
Răzbate prin ochii ei stinși.

În valuri bătrâne căldura
Revarsă tristețe în drum,
Din colburi se cerne zgura
Pe lunca ce zace'n drum.

Destramă în necăjire
Din pulbere norii roțiți,
Străbate prin nemurire
În straturi întroieniți.

Din norii de mahnă fierbinte
Nisipul se scurge topit,
Asfaltul fiert se întinde
Prin pietre împotmolit.

Sub ochii de zi și de noapte
Cărunte devreme'n culori
Șuvițe de iarbă așteaptă
Răcoarea de rouă din zori.

Zadarnic fâneța uscată
Pândește în strop aplecat,
La ruga de stepă crăpată
Nici soarele surd n'a cedat.

MODESTIE

O broscuță-odată-i spune
Peștișorului de aur:
- Laura cu pietre scumpe
Pentru mine-i din tezaur.
 Eu voi fi crăiasa voastră
 Și la găze pe uscat
 Pot trăi în apa-albastră
 Tot la fel, a cuvântat.
Se așează'n braț la pește,
Îi ceru cununa lor.
- Fiecare mă numește
De azi - rege peștilor.
 Își chiti pe cap coroana
 Bulbucând ochiul spumos.
 Când să'noate'n sus la aer...
 Ioc, nu poate, cade'n haos.
Fiind grea coroana ține
Broasca-autoproclamată'n loc.
Fără aer simte bine
Mult n'a duce-o, ci ad-hoc.
 A domnit vreo trei minute
 Și îi roagă pe prezenți:
 - Am greșit venind la curte,
 Na-vă lăura pe veci.
Dacă știi că nu faci treabă
Nu te ridica în post.
Fă ca broasca, lasă'n grabă
Locul liber, va fi rost!

ZGURA

Pe fătare cu mâncare
Vine Leana la bărbat.
Iar Dănilă ducea calul,
Trăgând plugul de arat.
 Puse solnița cu pâine
 Pe-un ștergar brodat, curat.
 Singură pe loc rămâne
 Și se-apleacă la spălat.
Când Dănilă se întoarce
Cât n'a cătat nici visat
Văzând malul rupt în apă
A'nțeles că s'a'necat.
 S'a pornit în susul apei
 Tot strigând în ajutor.
 Iar vecinul sfătuiește:
 Înapoi mergi repejor.
- Ei, Ileana'ntotdeauna
Merge împotriva mea,
N'a porni în josul apei
Tot în sus s'ar ridica.
 Mulți Danili și cu Ilene
 În familii se'ntâlnesc:
 Unul ceala, altul hăisa
 Zgurile de-și potrivesc!

DĂNILĂ

Vin la râu, se scaldă luna:

- Ia s'o spăl, că s'a pătat!

Mă apropii, se scufundă

Și'n alt loc s'a ridicat.

 Și de ce o fi fudulă,

 Ca Ileana la rândeă?

 Ce n'aș face, ține una:

 Pe de-a'ndoaselea vroia.

CĂLDURA

Cuibușorul cascade gura
Ca s'afunde'n el căldura
Și'mpletește cu nuiiele
Scânteieri de foc prin ele.

Cucu'mparte, pentru pază,
La tot cuibul câite-o rază:
- Cu-cu-cu, nu-s multe tare,
Obosesc la numărare!

Puișorii prin cuibare
Tot ciupesc săgeți solare
Și le'mping în gușa goală
Pentru saț și pentru boală.

Păsărele'n zbor călare
Vin pe razele solare.
Vrăbioaica cea bătrână
Scaldă soarele'n țărână.

Numai bufnița suspină
Fuge'ntruna de lumună.
Știe, ziua de-i prea lungă,
Zorii nopțile-alungă.

COMANDANTUL

Un bărbat plecat departe
Dă prin telefon porunci:
- Chiar de țărna ne desparte
Tot știu c'am să te ajut.
Când vii de la lucru, ușa
Descuiată să n'o lași.
Să strângi poama cu mătușa,
Pentru fân să-ți iai cosași.
Chiar de-i răposat, îi place
Să-l aștepte, 'i face zvon,
Și-i șoptește la ureche
Vorbe dulci, cu ghinion.
I-a simțit soția statul
Și în spaimă s'a trezit -
"Mortul" doarme'ntins cât patul,
Sforăind și dezvelit.
În fuguță-i drege masa,
Pune'n supă pătrunjel,
I-a întins pe pat cămașa
Și-l atinge ușurel:
- Am făcut tot cum îți place!
- Da' de unde ai aflat?
- Păi prin telefon, azi-noapte
Fiind mort, mi-ai comandat.

FARMECUL VĂRATIC

Cum să recunoaştem vara?
După turme de mioare,
După brâul ciobănesc,
După cârdu'n zbor ceresc.
Prin păduri răcoritoare,
Prin mirozne'mbătătoare,
Strigăte de ciocârlii,
Şi prin piscuri aurii.
Pe poteca cu dovlete
La taifas stă cu'n sticlete.
Scaldă ploile în râu,
Când le ţine ceru-n frâu.
Împle doldora de roadă
Pomii, când pornesc paradă,
Îi sclipesc locuri cu grâu,
Suie spicul pân' la brâu.
Farmecul de vară este
Plin de vrajă'n ochi de fete.
Stanul zvelt de căprioare
Îl admiră fiecare.

SĂ NE GRĂBIM

Să ne uimim de cerul siniliu,
De soare, când apune purpuriu,
De aer, de natura'n verde strai,
De adierea vântului în mai.

Să admirăm pisiul jucăuş
Şi câinele prietenos, ghiduş,
Să numărăm cucorii când revin
Şi ciripit de păsări s'auzim.

De poţi s'auzi, ascultă pân' te'nfiori,
De poţi privi, te scaldă în culori,
De ai miros, parfumele îmbini,
De mai trăieşti, te satură din plin.

Să vezi cum siluete'nşiră nori
Şi cum îngână sârmele - viori,
Să nu accepti surcica'n ochi străin,
Când bârna ta astupă cer străin.

Să ascultăm, că totu-i trecător,
Şi frumuseţea-i lucru'mbătător,
Dat de natură poţi să-l pirzi uşor,
Într'un moment infim, distrugător.

Să poţi ierta, de ți-au făcut păcat
Un fost coleg, bătrân, ori răposat,
Cu toţi greşim, fiind toţii muritori:
Vecini, nepoţi, soţii, părinţi, feciori.

CĂLĂUZĂ

De astăzi ești un om inert
În lumea omenească,
Nu te aprinde, mai încet,
Să nu arzi dintr'o dată.
Nu fii prea harnic - obosești
Devii un oropsit,
Și nici prea dulce, te topești
Devreme, negreșit.
În zori de te pornești la drum
Departa vei ajunge,
Dar zilnic - te prefaci în scrum
Și binele-ți te'mpunge.
Ca tine-s mulți, fără regret
Trăindu-și viața'n tihnă,
De pot amu' - facea-voi banchet,
Iar mâine... să mai vină.

De nu ești astăzi om inert
În lumea creatoare:
Arde în flăcări, pe-un deșert,
Să-l împli de crezare.
Și de ești harnic, te-i grăbi
Să faci mai mult pe lume,
Iar, de ești dulce,-i îndulci
În juru-ți o mulțime.
De trebuie să faci ceva,
Să nu lași pentru mâine
Căci mâine rău vei regreta
De baltă va rămâne.
Să'ncerci prăpastia s'o sari -
Curaj în călăuze,
Ca tine-s oamenii mai tari
De schimbă vieți ursuze.
De viața ți-o trăiești cu rost
Progresul vei susține,
Credința are și un prost
În lăura de mâine!

GHILIOTINA (fabulă)

Animalele pădurii
Au făcut un depozit,
Dau surplusuri de-ale gurii
Din venituri reușit.

Șefă'n magazie puse
Pe-o găină, potrivit.
Să distribuie colete
Cu produse, socotit.

Vine ursul după miere,
Cere șuncă lupul des,
Porcul ia porumb și pere,
Leul - carne din ales.

S'au făcut mese, ospete
Din depozit cu'mprumut,
Pân' la leafă să-i aștepte
Hotărî șeful adjunct.

Numai oaia revizoară
Din depozit n'a luat,
Mânca fân de pe toloacă
Căci n'a fost depozitat.

Înainte de salariu
Ea sosește cu'n control
Și constată cu mirare
Neajuns, depozit gol.

Vinovată e găina
De risipă'n depozit,
Acuzată fie-i mâna,
În curând de pedepsit.

Pentru capul de găină
Ghiliotină-au ridicat,
Binele, oricât l-ai face,
Ți se'ntoarce'n rău pătrat!

MIROS DE SALCÂM

Adaoge lumină'n miezul zilei
Când sufletul ți-i negru, pustiit.
Precis găsi-vei din impas ieșire
De ai alături un prieten potrivit.
Să poți de umăr susține, când te roagă,
În deznădejde un cărunt căzut.
Cuvântul lecuiește în grea boală
Ori îl omoară și pe-un încrezut.
Să vază orbul vise fericite,
S'audă surdul cântece în gând,
Să poată mutul îngâna cuvinte,
Să aibă-un schilod mers nestângenit.

CAMELEONUL

În gazon odată-un șarpe
Pe-un cameleon îl paște:
- Nu te recunosc, măi frate,
Ce-ți schimbi straiul zi și noapte?
Ai fost galben, și-apoi verde,
De ești brun - ochiul te pierde,
Te tot ții fugar pe lume
Și te temi de orice nume.
Ești mai nestabil ca umbra
Care-și schimbă forma sumbră
Precum bate vântu'n vară
De cu zori și până'n seară.
- Tu ești liber în mișcare,
Că'n venin ți-i apărarea.
Eu în orice'mprejurare
Am scăparea prin culoare.
Un arici cu ghimpul mare
Cară șarpele'n spinare,
Pe cameleon nu-l vede
Căci culoarea-i stă de veghe.
Cel ce iese la paradă
Cu dreptatea ca pe stradă
Cade jos dar se ridică -
Îi ca fățarnicu'ntr'o clipă.

CALUL ȘI MAȘINA

- Tot ai vrut să mă jignești
Și fumegi negru'n nară,
D'ai ajuns să te oprești
Să-ți dau cu copita'n fară.
Des stai locului î drum,
Când se termină benzina,
De motoru-ți face fum,
Nu-ți priește motorina.
Eu, c'o traistă de ovăs,
Pot ara o zi de vară,
Și chiar de-s încet la mers
Tot trag carul cu povară.
Și-am ajuns acum să trag
Înhămat la o mașină.
Fără mine un oraș
Nu-l mai satori cu smântână.
Ce-i azi bine, mâine-i rău,
Dar se'ntâmplă vice-versa.
Râzând hârbul de-un hârbău:
Calul bun nu-i ca mașina!

VRĂBIOIUL ȘI AVIONUL

După-o trudă răsplătită
Avionu,'nfierbântat,
A fost tras pe-o veche pistă
La odihnă meritat.
În copac, pe o tulpină,
Odihnea un vrăbioi,
Printre pleoape,'n rădăcină,
Vede monstrul alb, greoi.
Zboară pe aripa-i lată
Și-l întreabă iritat:
- Ce-i bătrâne, te-au dat gata?
Ai rămas de toți uitat!
Da' eu, uite,-s în putere,
Zbor când vreau și'ncă-s sultan.
Nu ca tine, rablă-veche,
Mi-s stăpân, mi-s otoman.
Nu departe o pisică
Îl pândea pe voievod,
L-a'nhățat de o aripă
Și'n stomac îl pune nod.
- Atamanu-i în putere
De în slujbă-i ridicat,
Eu de zboruri lungi voi piere -
Nu ca vrabia'n stomac.

ORBUL GĂINILOR (bufnița)

Ciugulind, o zi'nsorită,
În amurg, s'a liniștit.
S'a suit pe-o rădăcină
Și pe loc a ațipit.

Fiind oarbă, cea găină
Nu vedea pe înserat,
Auzi mișcare lină
Văietând, și-a întrebat:

- Ce nu dormi ca toată lumea
Obosită'n zi, lucrând?
Ești o leneșă aicea,
Ziua să trudești n'ai când?

Meșteșugul mi-l știu bune
Și planez pe înnoptat.
Tu, cu orbul de găină,
Odihnești - eu la vânat.

Și la curtea omenească
Se acuză-un intelect:
Să ia sapa, să prășească,
Nu ne trebuie-un deștept.

În reproșuri cu afect
Uită roada cu efect,
De la fețe intelecte
Bogăția-i în prezent.

POȘTĂRIȚA

Printre ramuri luna îmi colindă'n geam,
Semne mute-mi face din copac cu-n ram.
Mă'mpresoară vestea, de la fiica mea,
Mi-o aduse luna prin iubirea sa.

Grije mari, mărunte, poartă'n piept și ea,
Zbuciumul ursitei, n'are altcuiva,
Și-l transmite lunii'n noaptea fără somn,
Pentru mine una, de nu pot să dorm.

Stă de vorbă luna și cu fiica mea
Ca să-i întărească firea'n starea grea.
Las' să creadă dânsa, vremea va veni
Și'n neliniști tulburi, tot s'a limpezi.

Știu, măcar o rază din căldura mea
Fiicei-i va transmite când o va vedea.
Mă gândesc, ce formă'n chipul îndrăzneț
Să transmită doruri celor ce-s răzleți.

VREAU SĂ CRESC

- Unde fugi, izvorule?
- Să-mi adăp surorile!
- Dar tu, râule de mai?
- Să-mi spăl albia de scai!
- Păsărică, unde zbori?
- S'aduc vara dintre nori!
- Ce tot plângi golul butuc?
- Îmi trag mustul pentru strug!

Toți lucrează, numai eu
Sânt micuț și-mi pare rău.
Cred că, de mănânc de-ajuns,
Mă ridic mai iute'n sus!

PIELEA

Leul, apărând cu pradă,
Toți în jurul lui grămadă
Forfotesc, cerând mâncare,
Trăgând porția mai mare.
 Puișorii, după masă,
 Lângă tatăl lor se lasă
 Somnul dulce să-i călească,
 Repede șoimani să crească.
Dacă prada nu-i urma
La leoaică crunt urla,
Iar bojdeuca naltă, tare,
Îi părea ca o strâmtoare.
 Îi cădea pofta de treabă
 Puii își călca pe labă,
 Fugărea în drum leoaica
 Că-i amestecă, strigoaica.
Da'ntr-o noapte ea visează
Cum toți dorm într'o amiază,
Tolăniți pe pielea lui
Zace coada tatălui.
 S'a trezit. Însă aievea
 Leul iarăși scăpăra.
 Ea îi dă o labă'n cap,
 Leul cade'n cușcă lat.
Treceți puilor la tata
Că-i azi blând ca niciodată.
Dacă ești ursuz, n'ai pace,
Totu'n jurul tău nu-ți place.
 Cauți pricină de sfadă,
 Subalternii calci pe coadă.
 Poți rămâne'ntins - cărare -
 Precum leul, din întâmlare!

CLOȘCA

Șede cloșcă o găină
Unde gâsca s'a uat,
Două, patru, șase ouă
Cam puține-am așezat.
Cheamă ruda porumbacă
Să se ouă în cuibar.
Peste-o lună se dezbracă
Și ies pui ca din altar.
Zece pui de găinușă
Piscuie prin pufușor,
Șase buboeci la ușă
Bat sub coajă'n ajutor.
Cioc-cioc, cioc,-ascultă locul,
Coaja sparge ușurel.
Iar de-acolo cască ciocul,
Gâtul lung și subțirel.
Fuge gâsca speriată,
Fug cucoșii din ambar,
Scoate cloșca înfoiată
Puișorii sub grătar.
Și îi numără întruna:
Șase, zece, toți tărcăți!
- Clonc, clonc-clonc,
Veniți cu muma
Grămăjoară la păsar.

ŞEFUL

Stând la scară cu'n coleg
Şeful mi-a trecut prin spate,
Avea'n mână un colet
Cu muştrări, şi deschise
 Uşa din biroul meu.
 După două vorbe'n şoapte
 Coborî c'o treaptă greu
 Sub ferestre'ntunecate.
M-am simţit epuizat
Şi-am plecat curând acasă.
La soţie, degajat,
Am strigat că nu-i pe masă.
 Ea spăla căci fiica, ager,
 Murdărind rochiţa'n lapte
 Sta fixată în ungher
 De-o privire ca de şarpe.
Fata roşie de plâns,
Îşi bătea'nciudat păpuşa
Căci cu mâna i-a împis
Peste străchinuţă uşa.
 Vinovată e păpuşa
 Ce mâniţa i-a întins,
 Şi'ncă spatele şi uşa
 Din biroul dulce, lins.

BRÂUL CIOBANULUI

Nourașul, tuns de ploaie,
Peste soare se'nconvoaie.
Curcubeul colorat
Se înșiră destrămat.

Prin fâșiile gălbui
Păsărele-ar scoate pui,
Iar din bandele rămase
La fete fuste groase.

Pentru creastă s'a lăsat
Roșu la cucuș vărgat,
Pentru cer și râul viu
Brăușorul albăstriu.

Verde - frunzelor de mai
Ca să crească tot ce vrei,
Iar fundița cafenie
'I pentru-o ciocolată mie.

Curcubeu'mparte frate
Pentru toți culori bogate.
De s'a termina, mai mulgă
Încă-un nour ploaie bună.

Mulge ploaia apăsă
Ca să crească grâu bogat.
Printre spicu'nalt de grâu
Curcubeului gălbău.

CRUCEA SOARTEI

O stupidă clipă
Mai desparte'n veci
Rudele iubite,
Sufletele reci.
Decedații lasă
Și dureri și chin
Celor de-i așteaptă
Poate de mai vin.
Pe mormânt, la rudă
Suferind din prunci,
Contemplarea crudă
Se răstoarnă'n cruci.
Lunga amintire
Scurtei despărțiri
Lasă retrăire -
Mahnă'n prelungiri.
Viața se prelinge
Mai crunt, nostalgic,
La vii. Sucombații
Au sfârșit pustiu!
Dacă după moarte,
Părăsit de toți,
Nu ia, se prea poate,
Mai nimic să poți:
Să răbzi nerăbdare
Umilința'n sus!
Uită batjocura,
Pân' la soare-apus.
Să-ți porți crucea sorții
Demnitar, cum poți!
Pân' la poarta nopții,
Adorat de toți!

Cuprins:

Cultura Românească în Transnistria (prefață): 2

VINULE: 3

SOARELE ȘI COCOSTÂRCUL: 4

PODUL: 5

DESTINUL: 6

PĂRĂSITĂ: 7

REVINO: 8

REMUȘCARE TĂCUTĂ: 9

CĂȚELUȘA: 10

RÂNDUIALA: 11

BLESTEMUL: 12

BATE VÂNTUL: 13

DOR NEMĂRGINIT: 14

DORUL DESPĂRȚIRII: 15

GOSPODINA: 16

SFÂRȘIT DE HIBERNARE: 17

RÂNDUNICA: 18

FULGUL: 19

BĂBUȚA: 20

CUCUL, CUCOȘUL ȘI RÂNDUNICA: 21

RĂSPLATA: 22

BĂTRÂNEȚE: 23

RĂU CU RĂU...: 25

ODĂ MAMEI: 26

TOAMNA: 27

DOUĂ PRIETENE: 29

MAMA MEA: 30

CUCOȘELUL: 31

POVESTEA VULPII: 32

ELEVUL EXEMPLAR: 33

SÂNT AGER: 34

LEUL ȘI CĂȚEAUA: 35

SĂRUTĂ BRAZDA, COPILE!: 36

LA JUBILEUL ȘCOLII - 175 ANI: 37

PLOAIA: 38

ALEGERILE PĂSĂREȘTI: 39

BIRUL - VICIU SOCIAL: 40

ÎMPĂRȚEALA: 41

JOCURI DE CUVINTE: 43

VULTUR ÎN CĂDERE: 44

SCRISOARE FIICEI: 45
SURORILE: 46
CUIUL BUNELULUI: 47
RUDELE: 48
DE TE-AI FACE FENIX, MAMĂ!: 49
SOARELE LENOS: 50
OSPITALITATEA (moartea): 51
SPINII: 52
SOARELE POZNAȘ: 53
FARFURIILE: 54
GÂNDURI: 55
CUSCUTA PARAZITĂ: 56
ROUA ZORILOR: 57
CURCUBEUL TOMNATIC: 58
MIREASA: 59
ANII: 60
INVIDIE: 62
OLIGARHII: 63
DE-ALE DRAGOSTEI: 64
PATROANA: 65
PODUL DORURILOR: 66
MURCA: 67
COPILĂRIA: 68
CASA PĂRINTESCĂ: 69
BARZELE: 70
STÂLPUL CASEI: 71
PRELUNGIRE: 72
ICOANA: 73
MĂRGELE RISIPITE: 74
MĂGARUL ȘI LUNA: 75
PORCUL: 76
CURCUBEUL: 77
BUMERANGUL: 78
LAUDA DEȘARTĂ: 79
SATUL MEU: 80
ROUA DIMINEȚII: 81
CÂRDĂȘIA: 82
LEPRA: 83
UMBRA ȘI IEDUL: 84
TELEFONUL FERMECAT: 85
PISICA: 86
OGLINDA: 87
PLOAIA DE PRIMĂVARĂ: 88
BADE, MĂI! (cântec): 89

LICOAREA: 90
SECETA: 91
ȘACALII: 92
RÂMA: 93
MÂNA: 94
PRELUDIA DE MÂINE: 95
PRIMĂVARA: 96
NUNTA: 97
FLOAREA SOARELUI: 98
PERECHEA: 99
LA PESCUIT: 100
NĂRAVUL: 101
IMN BOBULUI: 102
DOR DE TATĂ (cântec): 103
VINO, TATĂ (cântec): 104
ȘOARECELE ȘI ȘOBOLANUL (fabulă): 105
OAIA ȘI ȘARPELE: 106
IUBIT IERI, MÂINE: 107
DECORATĂ: 108
PLOAIA DE VARĂ: 109
GÂNDACUL (fabulă): 110
PĂHĂREL: 111
GURMANUL: 112
VĂNTUL: 113
BROSCUȚA: 114
VICEVERSA: 115
DAC'AM FI ȘI NOI AȘA: 116
PERMIS PROMIS: 117
TREABA: 118
INCENDIUL: 119
CALUL POPII: 120
SPERANȚA: 121
ȘORICĂ: 122
PROMISIUNEA: 123
ÎNCORNORATUL: 124
HOLTEIUL: 125
O ÎNDOIALĂ: 126
BURETELE: 127
TIMPUL TRECE: 128
PIELEA DE ȘAGRI: 129
CRESC CU ÎMPRUMUT: 129
LUNG E DRUMUL PÂN' LA TINE: 131
PLECAȚI DE LA VATRĂ: 132
MOTĂNICĂ: 133

OMENIA: 134
PORECLA NEAMULUI: 135
MOLIPSIREA: 136
NEPOȚICA PRIMĂVARA: 137
HAOSUL VISELOR: 138
SEMENII: 140
LEGENDA ANULUI: 141
PUTINA RUGINITĂ: 142
ARȘIȚA STEPEI: 143
MODESTIE: 144
ZGURA: 145
DĂNILĂ: 146
CĂLDURA: 147
COMANDANTUL: 148
FARMECUL VĂRATIC: 149
SĂ NE GRĂBIM: 150
CĂLĂUZĂ: 151
GHILIOTINA (fabulă): 152
MIROS DE SALCÂM: 153
CAMELEONUL: 154
CALUL ȘI MAȘINA: 155
VRĂBIOIUL ȘI AVIONUL: 156
ORBUL GĂINIȚOR (bufnița): 157
POȘTĂRIȚA: 158
VREAU SĂ CRESC: 159
PIELEA: 160
CLOȘCA: 161
ȘEFUL: 162
BRÂUL CIOBANULUI: 163
CRUCEA SOARTEI: 164